

INFORMACJA
Z DZIAŁALNOŚCI KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
w 2013 roku

Warszawa, marzec 2014 r.

I. Ogólna charakterystyka i najważniejsze zadania Krajowej Rady Sądownictwa

Konstytucja RP ustanowiła zasadę trójpodziału władzy opartą na jej podziale i równowadze wymieniając władzę ustawodawczą, wykonawczą i sądowniczą. Krajowej Radzie Sądownictwa, włączając ją do systemu konstytucyjnych organów państwa, powierzyła stan na straży niezawisłości sędziów i niezależności sądów i postrzega ją jako gwaranta praworządności. Zasada ta uzupełniona została wymogiem zapewnienia równowagi władz oraz niedopuszczania do występowania między nimi układów nadrzędności i podporządkowania.

Podstawową zasadą ustroju politycznego Polski jest zasada państwa prawnego - wyrażona w art. 2 Konstytucji. Jednym z podstawowych jej elementów jest dostęp obywatela do niezależnego sądu (prawo do sądu, które znajduje się w katalogu podstawowych praw i wolności człowieka określonym również w art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka) oraz istnienie sądowej drogi rozstrzygnięcia wszelkich sporów.

Wprowadzenie do polskiego systemu prawnego niezależnego organu, który gwarantowałby niezależność sądów i niezawisłość sędziów, było jednym z kluczowych elementów transformacji ustrojowej. Sejm uchwalił pierwszą w polskim porządku prawnym ustawę o Krajowej Radzie Sądownictwa 20 grudnia 1989 r., a Konstytucja od 1997 r. gwarantuje władzy sądowniczej niezależność.

Mimo upływu prawie 25 lat, wciąż istnieją zagrożenia dla niezależności sądów i niezawisłości sędziów, a równowaga i niezależność władzy w jej trójpodziale nie dla wszystkich znaczą to samo. Sądownictwo i sędziów wciąż postrzega się jako kolejną grupę zawodową - nie zaś jako segment równorzędnej władzy konstytucyjnej.

Zgodnie z Konstytucją RP „Ustrój, zakres działania i tryb pracy Krajowej Rady Sądownictwa oraz sposób wyboru jej członków określa ustawa. W art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa¹ usystematyzowane zostały szczegółowe kompetencje Rady. Należy je interpretować w powiązaniu z przepisami Konstytucji, w tym przede wszystkim w zgodzie z art. 186 ust.1, który powierza Radzie zadanie „stania na straży” niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Spełnianiu tej funkcji, z punktu widzenia Konstytucji, służy wyłączone prawo Rady do przedstawiania Prezydentowi RP wniosków o powołanie na stanowiska sędziowskie w sądach, poczynając od sądu rejonowego, a na Sądzie Najwyższym kończąc – sędziowie są powoływani przez Prezydenta, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, na czas nieoznaczony (art. 179 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17). Radzie służy też uprawnienie występowania do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskami w sprawie zgodności z Konstytucją aktów normatywnych w zakresie, w jakim dotyczą one niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 ust. 2).

¹ Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 12 maja 2011 r. Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.

Rola Krajowej Rady Sądownictwa określona w Konstytucji i w ustawie nie ogranicza się do rozpatrywania kandydatur na stanowiska sędziowskie i przedstawiania ich Prezydentowi oraz do zagwarantowania sędziom odpowiednich warunków do wydawania orzeczeń, lecz wymaga od Rady uwzględnienia:

- konstytucyjnych elementów konstruujących pojęcie władzy sądowniczej, sądu i niezawisłego sędziego,
- oceny kompetencji sądu z punktu widzenia konstytucyjnej legitymizacji władzy sądowniczej,
- odpowiedzi na pytanie, czy istniejący kształt obu tych zasad służy realizacji prawa do sądu.

Zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa jest więc:

- ocena prawidłowości dokonywanej przez ustawodawcę konkretyzacji pozycji ustrojowej sądów;
- ustalanie, czy rozstrzygając sprawy sądy, nie wkraczają w zakres działania innych władz oraz czy władze te nie wkraczają w zakres spraw zastrzeżonych dla władzy sądowniczej; wkraczanie może polegać albo na przekazaniu władzy ustawodawczej bądź wykonawczej spraw z zakresu wymiaru sprawiedliwości, albo na stworzeniu prawnych lub faktycznych mechanizmów niedopuszczalnego oddziaływania na rozstrzygnięcia sądów,
- ustalanie, czy sądy poprzez swoje orzeczenia należycie chronią prawa człowieka.

W wyroku z dnia 12 grudnia 2012 r., K 1/12 (OTK-A 2012 nr 11, poz. 134) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że KRS jest „konstytucyjnie umocowaną reprezentacją władzy sądowniczej”.

W przedstawianych Sejmowi i Senatowi postulatach dotyczących aktualnych problemów i potrzeb wymiaru sprawiedliwości Krajowa Rada Sądownictwa wielokrotnie podkreślała, że - jako przedstawiciel władzy sądowniczej - w celu urzeczywistnienia konstytucyjnej zasady trójpodziału władz powinna posiadać znacznie silniejszą pozycję, a także, że brak inicjatywy ustawodawczej powoduje już w punkcie wyjścia gorszą sytuację władzy sądowniczej, w stosunku do pozostałych władz.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że pojęcie „stania na straży”, użyte w art. 186 ust.1 Konstytucji, obejmuje czuwanie nad brakiem zagrożeń dla niezależności sądów i niezawisłości sędziów w systemie prawnym², a co za tym idzie, stworzenie i strzeżenie realnych podstaw i gwarancji właściwego wypełniania przez sądy i sędziów ich funkcji orzeczniczych. Ta konstytucyjna formuła „stania na straży” nakłada na KRS obowiązek podejmowania działań wyprzedzających i zapobiegawczych. Obejmuje również obronę pozycji ustrojowej samej Rady, jako ustanowionej w Konstytucji instytucji o charakterze gwarancyjnym, zabezpieczającej rzeczywistą ich niezależność i niezawisłość.³

² Wyrok TK z 29 listopada 2007 r. K 39/07

³ por. Wyrok TK z 16 kwietnia 2008 r., K. 40/07

Do zadań Rady należy możliwość wyrażania - w ramach przyznanych jej kompetencji - opinii, podejmowania uchwał, formułowania stanowisk, postulatów bądź protestów. Stanowiska i opinie KRS w istotnych sprawach dotyczących sędziów i sądów powinny być w związku z tym w wielu kwestiach wiążące, a w pozostałych wysłuchiwanie z większą niż dotychczas uwagą.

Od 1 stycznia 2007 r. Krajowa Rada Sądownictwa jest organem niezależnym finansowo, organizacyjnie i administracyjnie. Wyodrębnienie budżetu Krajowej Rady Sądownictwa jako organu władzy sądowniczej w budżecie państwa oraz jego względna niezależność nastąpiły w konsekwencji jej ustrojowego wyodrębnienia w systemie władz. Od 2008 roku Rada ma ustawowy obowiązek składania Sejmowi, Senatowi i Prezydentowi RP informacji ze swej działalności i przedstawiania postulatów co do aktualnych problemów i potrzeb wymiaru sprawiedliwości.

Model nadzoru administracyjnego

❖ Z dniem 28 marca 2012 r., na skutek nowelizacji ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (zwanej dalej *usp*)⁴, został istotnie zmieniony model nadzoru administracyjnego Ministra Sprawiedliwości nad sądami powszechnymi. W miejsce dotychczasowej regulacji, która przewidywała bezpośredni zwierzchni nadzór Ministra Sprawiedliwości nad działalnością administracyjną sądów, wprowadzono podział nadzoru na wewnętrzny i zewnętrzny.

W aktualnie obowiązującym art. 9a ustawy, wewnętrzny nadzór nad działalnością sądów sprawują prezesi sądów, zaś zewnętrzny nadzór nad działalnością sądów sprawuje Minister Sprawiedliwości. Z przyznanych uprawnień wynika, że nadzór zewnętrzny Ministra Sprawiedliwości wykonywany jest przez prezesów sądów apelacyjnych.

❖ W stanowisku z 27 września 2012 r. Rada uznała, że określając tryb sprawowania zewnętrznego nadzoru administracyjnego, ustawa nie zawiera upoważnienia dla Ministra Sprawiedliwości do żądania przesyłania mu akt sądowych. Zwróciła się w związku z tym o pilne wykonanie ciężącego na Ministrze Sprawiedliwości ustawowego obowiązku wydania i dostosowania aktów wykonawczych do obowiązujących przepisów ustawy – tj. uregulowania szczegółowego trybu sprawowania nadzoru administracyjnego nad sądami powszechnymi, a także dostosowania rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 23 lutego 2007 r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. Nr 38, poz. 249 ze zm.), do aktualnie obowiązujących przepisów ustawy.

Krajowa Rada Sądownictwa wraz z Senatem RP zorganizowała w dniu 8 stycznia 2014 r. konferencję „Model nadzoru nad działalnością sądów i pracą orzeczniczą sędziów”, która poświęcona została problemom związanym z wprowadzonym do ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zewnętrznym nadzorem nad działalnością administracyjną sądów powszechnych sprawowanym przez Ministra Sprawiedliwości. Podjęta została próba znalezienia odpowiedzi na pytanie czy obecny model nadzoru jest prawidłowy

⁴ Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.)

oraz jak zadbać, aby uprawnienia nadzorcze Ministra Sprawiedliwości nie łamały zasady trójpodziału władz i niezależności sądów.

Do udziału w konferencji zostali zaproszeni m.in.: Marszałek Sejmu, Minister Sprawiedliwości, przedstawiciele Kancelarii Prezydenta, Prezesi: Sądu Najwyższego, Trybunału Konstytucyjnego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Najwyższej Izby Kontroli, parlamentarzyści, Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich, kierownictwo Rad: Adwokackiej, Radcowskiej, Prokuratorskiej, przedstawiciele stowarzyszeń sędziowskich i organizacji pozarządowych, prezesi sądów apelacyjnych i okręgowych.

W dniu 1 stycznia 2013 r. weszły w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości: z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych⁵ oraz z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych.⁶ Krajowa Rada Sądownictwa w 2012 r. konsekwentnie wyrażała negatywne opinie (9 marca i 14 czerwca) w tym zakresie zwracając przede wszystkim uwagę na wątpliwości co do zgodności z Konstytucją art. 20 ust. 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Takie stanowisko przedstawiła również w swoim wniosku z dnia 19 lipca 2012 r. złożonym do Trybunału Konstytucyjnego.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 27 marca 2013 r.⁷ uznał, że:

- tworzenie i znoszenie sądów nie stanowi zmiany ustroju sądów w rozumieniu art. 176 ust. 2 Konstytucji, a zatem dokonywanie tych czynności nie wymaga ustawy - czynności te mogą być wykonywane przez ministrów w drodze rozporządzenia wydawanego na podstawie prawidłowo skonstruowanego upoważnienia ustawowego;
- powierzenie ministrom możliwości ustalania siedzib i obszarów właściwości sądów, stosownie do potrzeb zapewnienia racjonalnej organizacji sądownictwa w sposób uwzględniający zakres obciążenia wpływem spraw oraz ekonomię postępowania sądowego, gwarantuje realizację prawa obywatela do rozpoznania jego sprawy bez zbędnej zwłoki;
- ochrona niezawisłości sędziów przez zapewnienie im nieusuwalności i nieprzenoszalności nie jest celem samym w sobie, lecz środkiem umożliwiającym realizację konstytucyjnie gwarantowanego prawa do sądu. Ustrojodawca wprost dopuszcza przeniesienie sędziego do innego sądu w sytuacji zmiany granic okręgów sądowych, a wymóg ustawowej podstawy dotyczy wyłącznie przeniesienia związanego ze zmianą ustroju sądów.

W tym samym wyroku uznając – w uwzględnieniu wniosku Krajowej Rady Sądownictwa - za niezgodne z Konstytucją upoważnienie do wydania rozporządzenia zawarte w art. 3 § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów wojskowych, Trybunał stwierdził, że przepis ten nie zawiera jakichkolwiek wytycznych co do treści rozporządzenia, a zatem nie spełnia wymagania szczególności treściowej wynikającego z art. 92 ust. 1 Konstytucji. Nie daje zatem żadnych wskazówek co do tego czym powinien kierować się Minister Obrony Naro-

⁵ Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz.U. z 2012, poz. 1121)

⁶ Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2012 r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (Dz.U. z 2012, poz. 1223)

⁷ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 marca 2013 r. sygn. akt K 27/12

dowej tworząc i znosząc sądy wojskowe oraz ustalając ich siedziby i obszary właściwości. Stwierdził również, że niemożliwe jest ich zrekonstruowanie z innych przepisów ustawowych.

Zagadnienie przenoszenia sędziów przez Ministra Sprawiedliwości na inne miejsce służbowe było przedmiotem rozważań Rady oraz jednym z argumentów przemawiających za przedstawieniem Trybunałowi Konstytucyjnemu wniosku o zbadanie zgodności z Konstytucją art. 20 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych. KRS na każdym etapie prac nad reformą polegającą na zniesieniu części sądów rejonowych wielokrotnie zgłaszała poważne zastrzeżenia co do sposobu i trybu jej przeprowadzania. Zastrzeżenia nie zostały jednak przez ówczesnego Ministra Sprawiedliwości uwzględnione.

Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła pogląd prawny wyrażony w sentencji uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 17 lipca 2013 roku (sygn. akt III CZP 46/13) dotyczącej decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe w trybie art. 75 § 3 usp w związku z art. 75 § 2 pkt 1 usp. Sąd Najwyższy stwierdził w niej, że przewidziane w art. 75 § 3 usp w związku z art. 75 § 2 pkt 1 usp uprawnienie do przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości, w związku z czym oczywiście sprzeczne z prawem jest przekazanie tego uprawnienia innej osobie, w tym sekretarzowi lub podsekretarzowi stanu.

Rada zgodziła się z argumentacją Sądu Najwyższego zawartą w uzasadnieniu powołanej uchwały, że decyzja o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe ma charakter ustrojowy a nie administracyjny. W najnowszej historii występowały przypadki gdy prawodawca był zmuszony sanować z mocą wsteczną uchybienia w zakresie wyposażania organów państwa w kompetencje. Wobec tego, zdaniem Rady, decyzjom takim można wyjątkowo następczo nadawać moc wsteczną jeżeli zasady demokratycznego państwa prawa nie stoją temu na przeszkodzie. Takie rozwiązanie zapobiegłoby niezwykle negatywnym skutkom naruszającym prawa obywateli oraz podważającym ich zaufanie do Państwa i do wymiaru sprawiedliwości.

KRS zaapelowała do Ministra Sprawiedliwości o jak najpilniejsze podjęcie odpowiednich działań zmierzających do rozwiązania zaistniałego problemu.⁸

Krajowa Rada Sądownictwa podzieliła także niepokój opinii społecznej sytuacją wytworzoną na skutek tego, że część decyzji o przeniesieniu z dniem 1 stycznia 2013 r. sędziów sądów rejonowych do nowych siedzib została podpisana zamiast przez Ministra Sprawiedliwości, przez jego zastępców. Niektórzy z tych sędziów nie podjęli pracy orzeczniczej, z obawy o ważność wydawanych rozstrzygnięć. Rada wyraziła w tej kwestii pogląd, że poważne wątpliwości prawne istniejące w tym zakresie, wywołujące rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zostaną wyjaśnione w uchwale pełnego składu tego Sądu

⁸ Stanowisko KRS z 10 października 2013 r. w przedmiocie statusu sędziów przeniesionych na inne miejsce służbowe w związku z reformą wprowadzoną na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 roku w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r., poz.1121)

na posiedzeniu wyznaczonym na 28 stycznia 2014 r.⁹, a do tego czasu każdy z przeniesionych sędziów ma autonomiczne prawo do rozstrzygnięcia tego problemu według własnego rozeznania prawnego i sumienia.

Z uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego (sygn. akt BSA-I-4110-4/13), podjętej 28 stycznia 2014 r. wynika, że w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu. Wynika również, że wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia co oznacza, że wszystkie decyzje o przeniesieniu sędziego wydane na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 w zw. z art. 75 § 3 tej ustawy, podpisane przez sekretarzy i podsekretarzy stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości przed podjęciem uchwały są skuteczne i nie wymagają jakichkolwiek aktów konwalidacyjnych lub konwalescencyjnych.

W dniu 30 stycznia 2014 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa jako członek pełnego składu Sądu Najwyższego podejmującego wspomnianą uchwałę stwierdził w wydanym oświadczeniu, że zgodnie z treścią tej uchwały, po dniu następnym od jej podjęcia, czyli od 29 stycznia 2014 r. ustały przyczyny, które mogły usprawiedliwiać powstrzymanie się od czynności orzeczniczych przez sędziów przeniesionych przed tą datą do nowych sądów na podstawie decyzji podpisanych przez sekretarza stanu bądź podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości.

II. Priorytetowe cele Krajowej Rady Sądownictwa

1. Podstawowym i najważniejszym zadaniem Krajowej Rady Sądownictwa zgodnie z art. 179 Konstytucji RP jest przedstawianie Prezydentowi RP wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

Krajowa Rada Sądownictwa, wyposażona przez Konstytucję w atrybuty strażnika niezależności sądów i niezawisłości sędziów oraz wyłączne prawo do przedstawiania Prezydentowi RP wniosków o powołanie na stanowiska sędziów, rozpatruje i ocenia kandydatury do pełnienia urzędu sędziowskiego zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Rada jest organem stanowiącym reprezentację wszystkich trzech władz, ale od każdej z nich niezależnym. Sposób ukształtowania jej legitymacji pozwala uniknąć zarzutu, że procedura powołania sędziów ma wyłącznie wymiar samorządowy. Rada dokonuje wyboru kandydatów do przedstawienia Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego po przeprowadzeniu postępowania konkursowego, w ramach którego wybierani są najlepsi kandydaci – posiadający najlepsze kwalifikacje zawodowe oraz najwyższe kwalifikacje osobowościowe, na tyle, na ile ich ocena jest w ogóle możliwa. Dbą również o to, żeby proces rekrutowania nowych sędziów był otwarty, transparenty, sprawiedliwy i niezależny od nacisków społecznych oraz politycznych.

⁹ Stanowisko KRS z 3 grudnia 2013 r. w sprawie pełnienia czynności służbowych przez sędziów, których akty przeniesienia zostały podpisane przez sekretarza stanu lub podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości

Procedura powoływania sędziów

W procedurze powoływania sędziów Rada z jednej strony zobowiązana jest do zagwarantowania prawidłowego doboru kandydatów, z drugiej przejrzystości kryteriów decydujących o powołaniu na stanowisko sędziego, przy czym przejrzystość oznacza nie tylko gwarancję równego dostępu do służby publicznej, ale odnosi się również do zasad awansowania.

Rada dokonuje wyboru tych kandydatów, którzy, jej zdaniem, dają najwyższe gwarancje należytego sprawowania urzędu. Chodzi tu zarówno o gwarancje profesjonalizmu, jak i posiadania „nieskazitelnego charakteru”.

Krajowa Rada Sądownictwa ocenia kandydatów do pełnienia urzędu sędziego w dwóch etapach. W pierwszym czyni to zespół powołany spośród członków Rady, (w skład zespołów wchodzi co do zasady zarówno sędziowie jak i parlamentarzyści oraz przedstawiciel Prezydenta RP). W drugim członkowie Rady dokonują na posiedzeniu plenarnym ostatecznego wyboru.

W celu zwiększenia transparentności działania i zagwarantowania kandydatom do pełnienia urzędu sędziego prawa dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, Rada informuje uczestników postępowań o terminach planowanych posiedzeń, na których są rozpatrywane ich zgłoszenia oraz umożliwia im składanie pisemnych wyjaśnień czy uzupełnianie dokumentów. W wypadku ubiegania się o wolne stanowisko sędziowskie przez osoby wykonujące inne zawody prawnicze (adwokatów, radców prawnych, notariuszy) lub zajmujących stanowisko prokuratora, asesora prokuratorskiego, radcy lub starszego radcy Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa, Rada zawiadamia o terminach posiedzeń zespołów, właściwe centralne organy właściwego samorządu adwokackiego, radcowskiego lub notarialnego, Krajowej Rady Prokuratury i Prezesa Prokuratury Generalnej. Przedstawiciele tych organów mają prawo (i bardzo często z niego korzystają) brania udziału w posiedzeniach zespołów z głosem doradczym. Ich opinia jest bardzo poważnie brana pod uwagę zarówno w trakcie posiedzeń zespołów, jak i później, na etapie dyskusji na posiedzeniu plenarnym Rady. Członkowie zespołów rekomendują kandydatów w głosowaniu jawnym co oznacza, pełną przejrzystość także na tym etapie postępowania konkursowego.

Posiedzenia zespołów są protokołowane, a ich stanowiska zawierają uzasadnienia. Jeśli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespoły przedstawiają listy rekomendujące najlepsze kandydaty z uwzględnieniem kryteriów, którymi się kierowały (ocena kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinia kolegium właściwego sądu oraz ocena właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów).

Podobnie ostateczne głosowanie na posiedzeniu plenarnym Rady jest - co do zasady - jawne chyba, że członek zgłosi wniosek o przeprowadzenie głosowania tajnego. Z posiedzeń Rady sporządzany jest protokół. Listy kandydatów oraz uchwały Rady publikowane są w Biuletynie Informacji Publicznej.

Uchwały Rady w sprawach dotyczących powołań na stanowiska sędziowskie zawierają uzasadnienia i są zaskarżalne. Kandydaci, których nie przedstawiono z wnioskami o powołanie mają prawo wniesienia odwołania do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały z prawem.

Powierzenie Sądowi Najwyższemu kompetencji orzeczniczych w sprawach uchwał KRS nie budzi wątpliwości ustrojowych i wpisało się dobrze w dosyć zróżnicowaną i rozbudowaną sferę działalności orzeczniczej tego sądu¹⁰. W orzecznictwie SN przyjmuje się konsekwentnie, że postępowanie odwoławcze od uchwał w sprawach indywidualnych polega wyłącznie na badaniu legalności działania KRS. Oznacza to, że „dokonywanie oceny kandydatów do objęcia stanowiska sędziego jest konstytucyjną (...) i ustawową (...) kompetencją Rady”, a zasadność jej rozstrzygnięcia dotyczącego konkretnego stanowiska sędziowskiego „nie podlega kontroli Sądu Najwyższego, chyba, że naruszone zostały granice swobodnego uznania Rady lub przepisy postępowania, jeżeli ich naruszenie miało wpływ na stanowisko zajęte przez Radę¹¹, co może być „w szczególności spowodowane użyciem przez Radę niedozwolonego kryterium oceny”¹². Sąd Najwyższy na etapie kontroli nie może „ograniczyć kompetencji przysługującej Krajowej Radzie Sądownictwa”¹³, a „merytoryczna ingerencja Sądu w rozstrzygnięcie Rady jest niedopuszczalna”¹⁴.

Proces nominacyjny związany z ubieganiem się o powołanie do pełnienia urzędu sędziego trwa zbyt długo z przyczyn w dużym stopniu niezależnych od Rady.

Z danych, którymi dysponuje Krajowa Rada Sądownictwa wynika, że w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 30 lipca 2011 roku, na ogólną liczbę 1155 stanowisk sędziowskich w sądach rejonowych obsadzonych w tym okresie, czas jaki upłynął od dnia ich zwolnienia do dnia uzyskania powołań przez kolejne osoby wynosił:

- do 6 miesięcy - w odniesieniu do 348 (30%) stanowisk,
- do 12 miesięcy - w odniesieniu do 593 (51%) stanowisk,
- przekroczył 12 miesięcy - w odniesieniu do 214 (19%) stanowisk.

Rozwiązania zawarte w ustawie z dnia 12 maja 2011 roku o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz w ustawie z dnia 27 lipca 2001 roku – Prawo o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu nadanym ustawą z 18 sierpnia 2011 roku o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 203, poz.1192), zdaniem KRS, jeszcze ten czas wydłużyły.¹⁵ Dotyczy to zwłaszcza procedury powołań na pierw-

¹⁰ Kontrola uchwał KRS w sprawach indywidualnych sprawowana przez Sąd Najwyższy – Marcin Stębel, Jarosław Sułkowski, Kwartalnik Krajowej Rady Sądownictwa Nr 2(15), czerwiec 2012

¹¹ Wyrok SN z 21.10.2010 r. (III KRS 7/10), LEX nr 737276; Wyrok SN z 4.04.2013 (III KRS 172/13), <http://www.sn.pl/orzecznictwo/SitePages/Baza%20orzecze%C5%84.aspx?Sygnatura=%22III%20KRS%20172/13%22>

¹² Wyrok SN z 6.11.2009 (III KRS 20/09), niepublikowany; Wyrok SN z 22.07.2013 (III KRS 209/13), niepublikowany

¹³ Wyrok SN z 17.08.2010 (III KRS 6/10, LEX nr 7372275, Wyrok SN z 21.08.2012 (III KRS 21/12), niepublikowany

¹⁴ Wyrok SN z 8.06.2011 (III KRS 7/11), LEX nr 1095982; Wyrok SN z 4.04.2013 (III KRS 172/13) <http://www.sn.pl/orzecznictwo/SitePages/Baza%20orzecze%C5%84.aspx?Sygnatura=%22III%20KRS%20172/13%22>

¹⁵ Stanowisko KRS z 15 czerwca 2012 r.

sze stanowiska sędziowskie w sądach powszechnych, o które ubiega się nierzadko nawet po kilkudziesięciu kandydatów.

Rada w związku z powyższym zaproponowała zobowiązanie kandydatów zgłaszających się na stanowiska sędziowskie do składania dodatkowych oświadczeń wskazujących adresy ich poczty elektronicznej oraz zawierających zgodę na otrzymywanie drogą elektroniczną korespondencji związanej z tymi postępowaniami pochodzącej zarówno od prezesów sądów jak i od Rady. W sytuacji, w której znacząca część kandydatów składa tego rodzaju oświadczenia, Krajowa Rada Sądownictwa korzysta z możliwości przesyłania odpisów uchwał z uzasadnieniem drogą elektroniczną, ale czyni to jedynie w wypadku braku konkurencji na dane stanowisko sędziowskie.¹⁶

Z dniem 28 marca 2012 roku ustał, spoczywający wcześniej na Ministrze Sprawiedliwości obowiązek wyrażania opinii o każdym z kandydatów na sędziego.¹⁷ Dla usprawnienia postępowania Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła się do prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych z prośbą o przygotowywanie i przesyłanie Radzie, wraz ze zgłoszeniami kandydatów na sędziów oraz niezbędnymi dokumentami określonymi w usp, także syntetycznej informacji zbiorczej o każdym z kandydatów, opracowanej na podstawie całej dokumentacji zawierającej podstawowe dane osobowe kandydata oraz opisującej najistotniejsze jego dokonania w pracy na zajmowanym stanowisku. Dostrzegając problemy jakie stwarza bardzo duża liczba zgłoszeń na wolne stanowiska sędziowskie, zwłaszcza w okręgach, w których kandydaci składają równocześnie po kilka a nawet kilkanaście zgłoszeń do tych samych bądź różnych sądów, Rada dopuściła możliwość korzystania w takich sytuacjach z rozwiązań informatycznych polegających na tym, że prezesi sądów, po dołączeniu do informacji zbiorczych tylko jednego egzemplarza aktualnej oceny kwalifikacji kandydata (sporządzonej w formie papierowej), mogą nadesłać ponadto elektroniczną wersję tej oceny oraz elektroniczne wersje wcześniejszych jego ocen kwalifikacyjnych. Zaakceptowała też możliwość użycia jednego nośnika optycznego do przesłania dokumentacji większej liczby kandydatów na sędziów pod warunkiem utworzenia dla każdego z nich oddzielnych, imiennych folderów. Rada dopuściła ponadto możliwość zaniechania przesyłania jej przez prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych poprzednio sporządzonych ocen kwalifikacji kandydatów na sędziów jeżeli oceny te znajdują się już w posiadaniu Rady pod warunkiem wyraźnego zaznaczenia o tym w informacji zbiorczej.¹⁸

Krajowa Rada Sądownictwa, ustawowo zobowiązana do czuwania nad przestrzeganiem Zbioru Zasad Etyki Zawodowej Sędziów, już w 2012 r. wyraziła stanowisko, że zasady etyki wymagają, aby członek kolegium oraz członek zgromadzenia ogólnego nie brał udziału

¹⁶ Ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu nadanym ustawą z 23 kwietnia 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych (Dz.U. z 2014 r., poz.512) przewiduje zgłaszanie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie w sądach powszechnych wyłącznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, dostępnego na stronie internetowej Krajowej Rady Sądownictwa oraz nie dopuszcza możliwości „równoległego” kandydowania przez tę samą osobę na więcej niż jedno stanowisko

¹⁷ Nowelizacja art. 58 § 3 i 4 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych dokonana na podstawie ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 203, poz.1192)

¹⁸ Stanowisko KRS z dnia 10 września 2013 r. dotyczące dalszego usprawnienia postępowań w sprawach powołań do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego

w głosowaniu dotyczącym obsadzenia wolnego stanowiska sędziowskiego, na które kandyduje osoba z kręgu jego najbliższej rodziny, a co najmniej powstrzymał się od głosowania. Sędzia, którego członek najbliższej rodziny kandyduje na wolne stanowisko sędziowskie, nie powinien również sporządzać oceny kwalifikacyjnej innych kandydatów aspirujących do tego samego stanowiska.¹⁹

W trakcie rozpoznawania zgłoszeń na stanowiska sędziowskie w 2013 roku Rada stwierdziła przypadki nieprawidłowości w postępowaniu kolegiów niektórych sądów. Zdarzało się, że organy te jednogłośnie negatywnie opiniowały na pierwsze stanowisko sędziowskie kandydatów, którzy otrzymali w pełni pozytywne a nawet wyróżniające oceny pracy od sędziów wizytatorów pochodzących z tych sądów oraz uzyskali bardzo dobre oceny ze studiów i egzaminu sędziowskiego. Z protokołów posiedzeń kolegiów nie wynikało, by którykolwiek z członków kolegiów podnosił zastrzeżenia w stosunku do negatywnie zaopiniowanych kandydatów.

Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła w związku z tym uwagę na potrzebę przejrzystego i odpowiedzialnego opiniowania kandydatów. Przypomniała, że do kompetencji kolegium sądu należy opiniowanie kandydatów, a nie dokonywanie wyboru; dlatego wyrażane w taki sposób oceny nie są uwzględniane w postępowaniu przed Radą.²⁰

Opiniując projekt rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia zakresu danych, które winny znajdować się w karcie zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie²¹ oraz treści składanych w niej oświadczeń, Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że zobowiązanie kandydatów do zamieszczenia większej ilości informacji na temat dotychczasowego przebiegu kariery zawodowej ułatwi jej ocenę kandydatów i przydatności na dane stanowiska, a także umożliwi ich weryfikację w zakresie warunków wymaganych przez ustawę od kandydatów na stanowisko sędziowskie.

Rada proponowała również zamieszczenie informacji o:

ukończeniu: innych niż prawnicze studiów wyższych (dacie ich ukończenia, uczelni, kierunku oraz ocenie końcowej), studiów podyplomowych (dacie ich ukończenia, uczelni, kierunku oraz ocenie końcowej), szkoleń, kursów zawodowych, w tym szkoleń z innych dziedzin niż prawo, np. komunikacji, negocjacji, zarządzania (dacie ich ukończenia, uczelni, kierunku oraz ocenie końcowej),

posiadanych certyfikatach potwierdzających znajomość języków obcych, o autorstwie/współautorstwie publikacji (książki, artykuły do czasopism branżowych), o tytule pracy magisterskiej oraz rozprawy doktorskiej, o udziale i wystąpieniach podczas konferencji naukowych,

¹⁹ Stanowisko KRS z dnia 8 maja 2012 r. w sprawie postępowania dotyczącego obsadzenia wolnego stanowiska sędziowskiego, które znalazło odbicie w art. 58 § 2a usp w brzmieniu nadanym ustawą wskazaną w przypisie ¹⁶

²⁰ Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie wyrażania opinii przez Kolegia Sądów o osobach kandydujących na stanowisko sędziego

²¹ Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r. w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia zakresu danych, które winny znajdować się w karcie zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie oraz treści składanych w niej oświadczeń

prowadzeniu wykładów na wyższych uczelniach ze wskazaniem dziedziny, o prowadzeniu szkoleń w innych placówkach,
członkostwie w kolegiach redakcyjnych czasopism naukowych polskich i zagranicznych,
udziale w stażach naukowych, stypendiach zagranicznych,
przynależności do stowarzyszeń i organizacji zawodowych,
działalności pro bono.

Dodatkowo Rada proponowała odpowiednie uzupełnienie rozporządzenia o następujące elementy:

1. Wymóg dołączenia przez kandydata do zgłoszenia sporządzonego przez siebie życiorysu (*curriculum vitae*) - obecnie część kandydatów dołącza do wniosku swój życiorys, inni tego nie robią tłumacząc, między innymi, że dokument taki, jako nie wynikający z przepisów prawa, nie jest przez sądy przyjmowany. Z punktu widzenia Rady zobowiązanie do jego dołączenia pozwoli kandydatom na przekazanie Radzie wielu istotnych informacji, w tym o doświadczeniach, zainteresowaniach itp., które pozwolą na lepszą ocenę kandydatów.
2. Informację o znajomości języków obcych kandydata wedle przyjętej skali (samoocena) - obecnie każdy polski sędzia jest także „sędzią europejskim” i znajomość języków obcych odgrywa coraz większą rolę. Zwraca się na to uwagę w różnych dokumentach, w tym np. w Rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie roli sędziego krajowego w europejskim systemie wymiaru sprawiedliwości (2007/2027(INI)).[1] Poza przekazywaniem informacji o posiadanych certyfikatach potwierdzających znajomość języków obcych oraz odbytych kursach Rada proponuje zobowiązanie kandydatów do składania oświadczeń o znajomości języków obcych wedle przyjętej skali odpowiadającej skali wykorzystywanej w postępowaniach konkursowych w administracji publicznej – np. przy wykorzystaniu „Narzędzia do samooceny umiejętności i kwalifikacji językowych” wykorzystywanego przez Komisję Europejską oraz Radę Europy (poziomy A1, A2; B1, B2; C1, C2).²²

* * *

W 2013 roku Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrzyła kandydatury łącznie 1563 osób (o 66 mniej, niż w roku 2012), które złożyły łącznie 4804 zgłoszenia (o 1180 więcej, niż w roku 2012) na wolne stanowiska sędziowskie. Odsetek kandydatów przedstawionych z wnioskiem o powołanie będących sędziami lub byłymi sędziami, referendarzami sądowymi i asystentami sędziów w stosunku do wszystkich osób przedstawionych z takim wnioskami wyniósł 94% i był niemal identyczny jak w roku 2012. Pozostałe 6% osób przedstawionych z wnioskami o powołanie to adwokaci, radcy prawni, prokuratorzy i osoby wykonujące inne zawody prawnicze.

²² zob. <http://europass.cedefop.europa.eu/pl/home>

Spośród 1563 kandydatów KRS przedstawiła Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowiska sędziowskie sądów wszystkich szczebli i rodzajów łącznie 367 osób.

Liczba osób przedstawionych z wnioskiem o powołanie spośród:		Udział procentowy wśród osób powołanych	Liczba kandydatów
sędziów lub b. sędziów	193	52,59%	485
referendarzy sądowych	65	17,71%	352
asystentów sędziego	87	23,71%	551
radców prawnych	6	1,63%	71
prokuratorów	5	1,36%	39
adwokatów	6	1,63%	36
od osób. wyk. inny zawód	5	1,36%	29
łącznie	367		1563

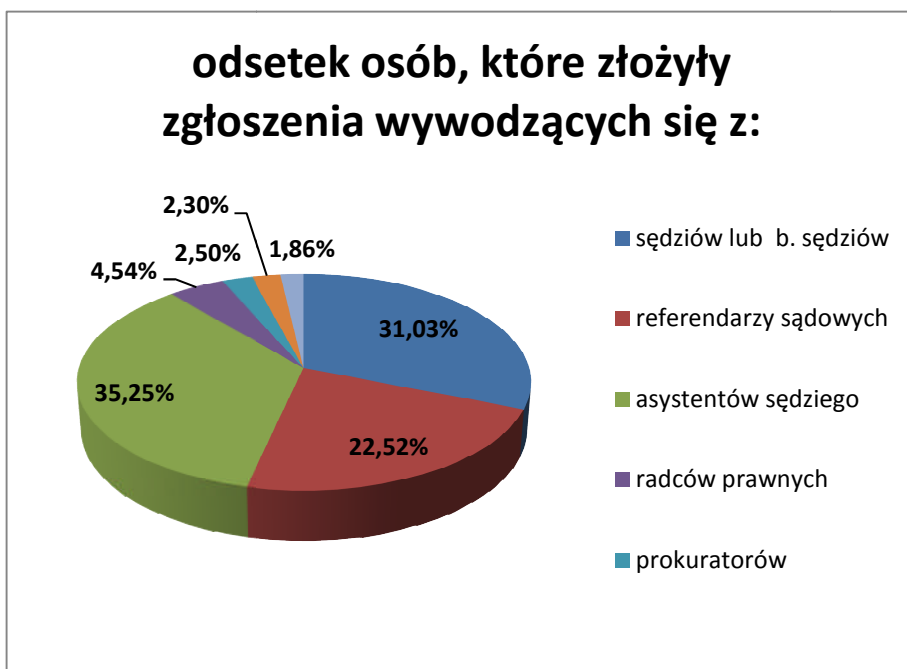
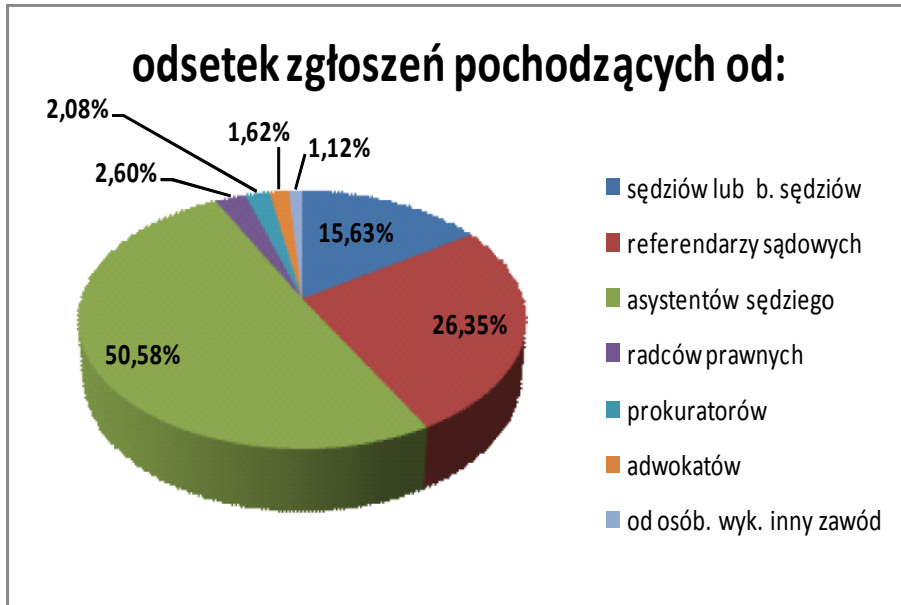
Zgłoszenia pochodzące od:	Liczba zgłoszeń	Liczba osób, które złożyły zgłoszenia	Odsetek kandydatów wywodzących się z danego zawodu przedstawionych z wnioskami o powołanie
sędziów lub b. sędziów	751	485	25,70 %
referendarzy sądowych	1266	352	5,13 %
asystentów sędziego	2430	551	3,58 %
radców prawnych	125	71	4,80 %
prokuratorów	100	39	5,00 %
adwokatów	78	36	7,69 %
od osób. wyk. inny zawód	54	29	9,26 %
Suma	4804	1563	

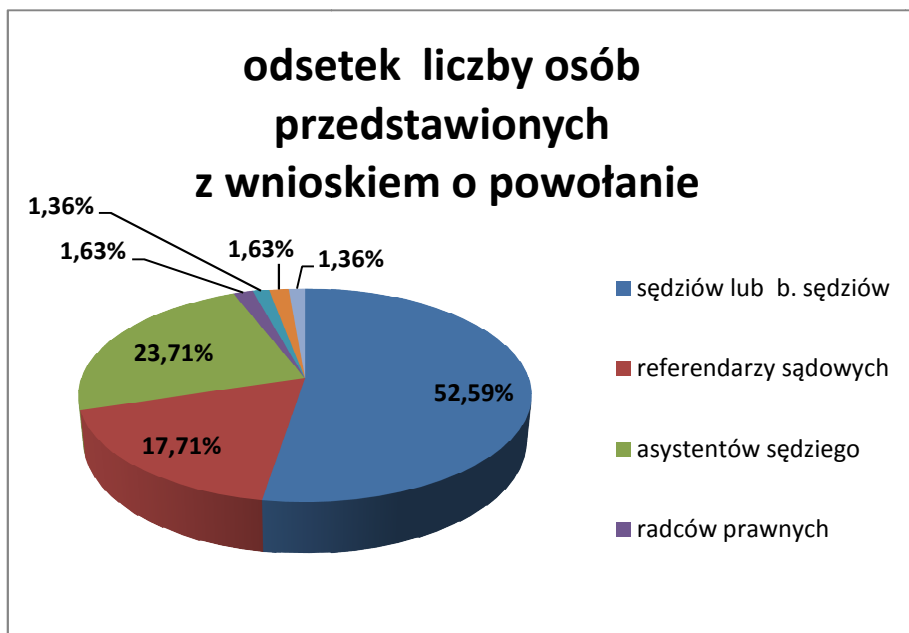
W komunikacie z 15 listopada 2012 r. Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła wniośki wynikające z raportu o stanie kadry sędziowskiej. Wyniki badań potwierdziły zjawisko feminizacji zawodu sędziego. Pokazały one, że wprawdzie liczba kobiet maleje wraz ze szczeblem sądu, ale ogółem w skali kraju na wszystkich poziomach przeważają one wśród kadry sędziowskiej; w sądach rejonowych stanowią 65%, w sądach okręgowych - 61%, a w sądach apelacyjnych - 58 % sędziów”. Wyjątkiem są sądy wojskowe, w których mężczyźni stanowią 94 % sędziów.

W 2012 roku Krajowa Rada Sądownictwa wystąpiła z wnioskami o powołanie 208 kobiet (60%) i 136 mężczyzn (40%), a w 2013 r. z wnioskami o powołanie 227 kobiet (62%) i 140 mężczyzn (38%). Ta dysproporcja może budzić obawy o dalszą feminizację

zawodu sędziego. Jednak nie może ona dziwić jeśli zważy się, że spośród 1563 osób kandydujących w 2013 roku na urząd sędziego 1065 osób (68%) to kobiety.

Struktura liczby zgłoszeń i osób powołanych na stanowiska sędziowskie w 2013 roku przedstawiała się graficznie w sposób następujący:

Zmieniając, po wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie niekonstytucyjności instytucji asesora,²³ ustawę - Prawo o ustroju sądów powszechnych i wprowadzając regulacje prawne dotyczące naboru do stanu sędziowskiego²⁴ zakładano, że urząd sędziego będzie na tyle atrakcyjny, że przyciągnie szerokie grono przedstawicieli innych zawodów prawniczych i stanie się ich „koroną”. Jednak zainteresowanie objęciem tego urzędu na szczeblu sądów rejonowych zgłaszają głównie referendarze i asystenci sędziów, a przedstawiciele innych zawodów prawniczych tylko w niewielkim stopniu, co Krajowa Rada Sądownictwa sygnalizowała już w roku 2011.

Modelowi dojścia do urzędu sędziego poświęcona była konferencja zorganizowana przez Senat we współpracy z Krajową Radą Sądownictwa, która odbyła się 7 stycznia 2013 r. w Warszawie.²⁵ W charakterze tez do dyskusji, zostały przedstawione założenia ustawy przywracającej instytucję asesora sądowego, przygotowane przez Krajową Radę Sądownictwa.

Jednym z tematów konferencji były wnioski wynikające z raportu opracowanego na zlecenie Rady przez CBOS. Z danych Rady wynika, że ponad 90% sędziów sądów rejonowych powoływanych jest spośród referendarzy sądowych i asystentów sędziego. Kandydatów będących doświadczonymi prawnikami nie ma wielu, zapewne w dużej mierze ze względów płacowych. Spośród kandydujących prawników wielu nie legitymuje się wystarczającym doświadczeniem, które powinno obejmować m.in. umiejętność sporządzania pism procesowych i w rezultacie przegrywają konkurencję z asystentami czy referendarzami. W konse-

²³ Wyrok TK z 24 października 2007 r. SK 7/06 (OTK-A 2007/9/108)

²⁴ Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz innych ustaw Dz.U. Nr 203, poz.1192

²⁵ Kwartalnik Krajowej Rady Sądownictwa Nr 2(19) czerwiec 2013 r.

kwencji, na jeden z najwyższych urzędów w państwie powoływani są ludzie młodzi, bez praktyki orzeczniczej i bez dorobku.

Z badań ankietowych przeprowadzonych na przełomie lutego i marca 2012 roku przez Krajową Radę Sądownictwa wśród sędziów, adwokatów, radców prawnych i prokuratorów, dotyczących oceny obecnego systemu naboru do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego wynikało, że prawie 57% respondentów negatywnie oceniło ten system umożliwiający powoływanie na stanowiska sędziów osób bez należytej i sprawdzalnej praktyki orzeczniczej. Różnice w przygotowaniu do zawodu pomiędzy sędziami, którzy odbyli wcześniej asesurę, a powoływanymi bez tej praktyki - na niekorzyść tych ostatnich – dostrzeżło 52,1% ankietowanych. Różnice te polegają na: większych umiejętnościach praktycznych, lepszej organizacji rozpraw, łatwości i umiejętności podejmowania decyzji, a także panowaniu nad stronami oraz nad własnymi emocjami. Wyniki tych badań (opracowane również przez CBOS) zaniepokoiły Radę. Świadczyły bowiem o pogorszeniu się stopnia praktycznego przygotowania zawodowego osób rozpoczynających służbę sędziowską. Na niebezpieczeństwo takiej sytuacji KRS wskazywała wielokrotnie w swoich stanowiskach i opiniach wydawanych regularnie od 2008 roku.

Rada uznała, że najlepszym rozwiązaniem obecnych problemów związanych z powoływaniem na urząd sędziego osób bez odpowiedniego doświadczenia jest powrót do asesury, gdyż nie wymaga zmian Konstytucji, w odróżnieniu np. od wprowadzenia instytucji sędziego na próbę. Powinno się wrócić do instytucji asesora, eliminując z niej nieprawidłowości - takie jak m. in. uzależnienie urzędu asesora od Ministra Sprawiedliwości, brak ram czasowych powierzenia asesorom funkcji sędziowskich - które wskazał TK podkreślając, że w poprzednim stanie prawnym nie było instytucjonalnych gwarancji rzeczywistego oddzielenia trzeciej władzy od pozostałych.

Zastrzeżenia co do konstytucyjności instytucji asesora dotyczyły możliwości powierzenia czynności orzekania asesorom, jako podmiotom ustrojowo nieodpowiadającym wymaganiom stawianym sędziom i nieposiadającym stosownych gwarancji niezależności. Za ważny argument przemawiający za niezgodnością z Konstytucją powierzenia asesorowi wykonywania czynności sędziowskich Trybunał uznał dopuszczalność jego odwołania. Obowiązująca wówczas regulacja nie zawierała po pierwsze, zastrzeżenia, że zwolnienie asesora (przynajmniej takiego, któremu powierzono pełnienie czynności sędziowskich) możliwe jest tylko na zasadzie wyjątku od reguły. Po drugie, w ustawie nie było dokładnie określonych okoliczności faktycznych stanowiących uzasadnienie odwołania z funkcji. Po trzecie, o zwolnieniu nie decydował sąd, ale Minister Sprawiedliwości. Oznaczało to, że niezależnie od tego, czy zwolnienie z funkcji asesora podlegało kontroli sądowej, nie były spełnione istotne warunki niezależności od organów pozasądowych wynikające z Konstytucji.²⁶

²⁶ Komunikat prasowy po rozprawie Trybunału Konstytucyjnego w dniu 24 października 2007 r. dotyczącej usytuowania urzędu asesora w polskim wymiarze sprawiedliwości; <http://trybunal.gov.pl/rozprawy/komunikaty-prasowe/komunikaty-po/art/3562-instytucjonalne-usytuowanie-urzedu-asesora-w-polskim-wymiarze-sprawiedliwosci/>

W ocenie Rady, asesura sądowa, traktowana jako okres poprzedzający dożywotnią nominację sędziowską, byłaby okresem próby, służącym sprawdzeniu kandydata na urząd sędziego w działaniu, podejmowaniu samodzielnych decyzji jurysdykcyjnych, rozstrzyganiu sporów, wymierzaniu sprawiedliwości i w konfrontowaniu się na sali rozpraw z sytuacjami konfliktowymi, a także pod kątem jego predyspozycji nie tylko intelektualnych, ale osobowościowych oraz moralnych. W czasie asesury kandydat do objęcia w przyszłości urzędu sędziego byłby poddany ocenie z punktu widzenia swoich kwalifikacji i predyspozycji. Takiej możliwości nie stwarza wykonywanie obowiązków referendarza sądowego ani tym bardziej asystenta sędziego. Odbycie asesury powinno być obligatoryjne przed powołaniem po raz pierwszy na urząd sędziego dla referendarzy sądowych i asystentów sędziów oraz mogłoby być fakultatywne dla wszystkich innych prawników, którzy zechcą zostać sędziami, a nie zdecydują się od razu kandydować na ten urząd.²⁷ Ponieważ w związku z reformą systemu emerytalnego sędziów należy się spodziewać dużego odpływu z pracy doświadczonych orzeczników zmiany w tym zakresie, zdaniem Rady, należy wprowadzić szybko.

Rada uważa, że obecna sytuacja jest znacznie gorsza, niż przed orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego,²⁸ stwierdzającym niekonstytucyjność instytucji asesora sądowego oraz uznała pilną potrzebę powrotu do poważnej dyskusji publicznej nad opracowaniem nowego modelu dochodzenia do urzędu sędziego. O ile przedtem o pierwszą nominację sędziowską ubiegali się niemal wyłącznie asesory sądowi, mający kilkuletnią praktykę w orzekaniu, to obecnie na stanowiska sędziowskie zgłaszają się osoby nieposiadające takiej praktyki w ogóle lub posiadające ją tylko w wąskim zakresie (referendarze sądowi). Realizację najważniejszej z kompetencji KRS utrudnia też fakt, że większość osób aspirujących do urzędu sędziowskiego nie ma także samodzielnej praktyki prawniczej. Brakuje zatem bardzo istotnego elementu do oceny ich przydatności do pełnienia funkcji sędziowskich, jakim jest umiejętność stosowania prawa w praktyce. Ponadto nie istnieje możliwość sprawdzenia predyspozycji osobowościowych i charakterologicznych kandydatów na urząd sędziego, bowiem taką możliwość może dać tylko sala sądowa.

W toku prac nad opracowaniem nowej formuły instytucji asesora sądowego, w dniu 2 lipca 2013 r. odbyło się spotkanie Prezydium Krajowej Rady Sądownictwa i kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości z Prezydentem RP.

²⁷ „Propozycje Krajowej Rady Sądownictwa dotyczące przywrócenia instytucji asesora sędziego (założenie wstępne” - Kwartalnik Krajowej Rady Sądownictwa Nr 2(19) czerwiec 2013 r.

²⁸ Wyrok TK z 24 października 2007 roku – sygn. akt SK 7/06

Najważniejsze dane obrazujące działalność Krajowej Rady Sądownictwa w 2013 roku

- ❖ Krajowa Rada Sądownictwa odbyła 14 posiedzeń plenarnych, które trwały łącznie 54 dni.
- ❖ W celu przedstawienia Prezydentowi RP kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów w sądach powszechnych, administracyjnych i wojskowych oraz w Sądzie Najwyższym i Naczelnym Sądzie Administracyjnym Rada rozpoznała 4804 zgłoszenia do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, które pochodziły od 1563 osób.
- ❖ Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi RP wnioski o powołanie 367 osób, co oznacza, że o jedno stanowisko sędziowskie ubiegały się przeciętnie 4 osoby, a złożono na nie przeciętnie 13 zgłoszeń. Wiele osób zgłosiło się na więcej niż jedno miejsce, dlatego uchwały o nieprzedstawieniu z wnioskiem o powołanie zapadały nawet kilkakrotnie wobec jednej kandydatury (nierazko na tym samym posiedzeniu).
- ❖ Przewodniczący Rady powołał 369 Zespołów Rady opiniujących zgłoszenia osób kandydujących na wolne stanowiska sędziowskie, zastrzeżenia kandydatów na stanowiska sędziowskie co do pozostawienia ich zgłoszeń bez rozpatrzenia, wnioski o przeniesienie sędziego w stan spoczynku oraz wnioski o powrót sędziego na poprzednio zajmowane stanowisko. W pracach Zespołów często aktywnie uczestniczyli przedstawiciele organów reprezentujących inne zawody prawnicze (w trybie art. 36 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa).
- ❖ W celu przygotowania spraw indywidualnych na posiedzenia plenarne Rady dla szczegółowego omówienia każdej ze zgłoszonych kandydatur i opracowania listy osób rekomendowanych Radzie Zespoły te odbyły 300 posiedzeń.
- ❖ Członkowie Zespołów Krajowej Rady Sądownictwa przeprowadzili 224 rozmowy z kandydatami do pełnienia urzędu sędziego. Odbyły się one w trybie wideokonferencji. Rozmowy przeprowadzano także z prezesami sądów oraz wizytatorami.
- ❖ Kandydaci złożyli 7 oświadczeń lustracyjnych i 382 informacje o uprzednim złożeniu oświadczenia lustracyjnego.

Odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, dotyczącym powołania na stanowisko sędziowskie, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. W myśl ust. 3 tego przepisu do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, jego kognicja do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycz-

nego rozpatrywania kandydata na sędziego, a tym bardziej jego kontrkandydatów.²⁹ Kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata i procedur postępowania związanych z oceną kandydatury.

W 2013 r. Sąd Najwyższy rozpoznał łącznie odwołania wniesione przez 40 osób od różnego rodzaju uchwał Rady, z czego 9 uchylił i przekazał Radzie do ponownego rozpoznania. Pozostałe odwołania zostały oddalone, odrzucone, bądź też postępowanie wszczęte w wyniku ich złożenia Sąd Najwyższy umorzył. W tym:

- 37 osób wniosło odwołania od uchwał KRS w przedmiocie przedstawienia (nieprzedstawienia) wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego – 9 z nich SN uchylił do ponownego rozpoznania, 2 postępowania zostały umorzone, a pozostałe odwołania Sąd Najwyższy oddalił lub odrzucił;
- 1 odwołanie od uchwały kwestionującej umorzenie postępowania z wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego – Sąd Najwyższy oddalił;
- 1 odwołanie od uchwały w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na powrót sędziego w stanie spoczynku na poprzednio zajmowane stanowisko – Sąd Najwyższy oddalił;
- 1 odwołanie od uchwały nieuwzględniającej zastrzeżeń kandydata na sędziego od pozostawienia przez prezesa sądu zgłoszenia bez rozpoznania zostało przez Sąd Najwyższy oddalone.

Przeniesienie sędziego w stan spoczynku

Regulacje dotyczące przejścia sędziego w stan spoczynku z przyczyn określonych w art. 70 § 1 usp i art. 71 § 1 usp mają różny charakter. Regulacja określona art. 70 § 1 usp ma charakter wiążący, ponieważ stwierdzona zgodnie z jego wymaganiami trwała niezdolność do pełnienia służby nie pozostawia Krajowej Radzie Sądownictwa swobody co do decyzji o przeniesieniu sędziego w stan spoczynku. W takim przypadku przeniesienie to ma charakter obligatoryjny.

Natomiast art. 71 § 1 pozostawia decyzję w kwestii przeniesienia sędziego w stan spoczynku uznaniu Rady, co oznacza, że sam fakt niepełnienia służby przez rok nie musi stanowić podstawy do zastosowania dyspozycji tej normy. Ustawodawca, pozostawiając Radzie ocenę wniosku sformułowanego na podstawie tego przepisu, jednoznacznie dał wyraz temu, iż uwzględnienie go zależy od oceny Rady. KRS jest więc uprawniona do samodzielnego ustalania kryteriów, którymi się kieruje, podejmując uchwałę dotyczącą przeniesienia sędziego w stan spoczynku na podstawie art. 71 § 1 ustawy. Uznanie (administracyjne) nie oznacza dowolności, ponieważ uchwała w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku powinna być podjęta przy uwzględnieniu interesu publicznego (potrzeby wymiaru sprawiedliwości) i słusznego interesu sędziego.³⁰

²⁹ Wyrok SN z 30.05.2011 r. sygn. akt III KRS 1/11

³⁰ Wyrok SN z 6.03.2013 r. sygn. III KRS 97/13

W przedmiocie przeniesienia w stan spoczynku Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwały w stosunku do 55 sędziów. Od tych uchwał odwołało się 10 sędziów. W dwóch przypadkach Sąd Najwyższy uchylił uchwały Rady i przekazał sprawy do ponownego rozpoznania, a w jednym zmienił uchwałę w części dotyczącej dnia przejścia sędziego w stan spoczynku. W jednym przypadku SN umorzył postępowanie odwoławcze Odwołania pozostałych osób Sąd Najwyższy oddalił (5) lub odrzucił (1).

Do Rady wpłynęło również 78 wniosków sędziów, w związku z którymi Minister Sprawiedliwości zawiadomił Radę, że nie skorzystał z uprawnienia skierowania do Rady wniosków o przeniesienie ich autorów w stan spoczynku na podstawie art. 71 § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (zmiana granic okręgów sądowych). Powołany przepis nie pozwalał KRS na wszczęcie z urzędu takich postępowań.

2. Ważnym i niezmiennie aktualnym zagadnieniem w działalności Krajowej Rady Sądownictwa są starania o stworzenie właściwego modelu kształcenia i doskonalenia zawodowego sędziów.

Krajowa Rada Sądownictwa zorganizowała w dniu 8 maja 2013 r. konferencję „Model szkolenia ustawicznego sędziów i jego realizacja”.

Konferencja poświęcona była problemom związanym ze szkoleniem ustawicznym sędziów oraz kandydatów na sędziów - asystentów i referendarzy sądowych, a jej celem było podsumowanie czterech lat funkcjonowania Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, spojrzenie na istniejący model szkolenia sędziów przez wszystkich uczestników procesu wymierzania sprawiedliwości, w tym adwokatów, prokuratorów, radców prawnych i obywateli oraz określenie słabych punktów i potrzeb dotyczących szkolenia sędziów. Podczas dyskusji podkreślano konieczność wprowadzenia interdyscyplinarnych zajęć i nowoczesnych metod nauczania, a przede wszystkim decentralizacji systemu szkolenia. Niezbędne, zdaniem uczestników konferencji, jest także kształtowanie od początku samodzielności myślenia sędziów i ich samodoskonalenie. Zwrócono także uwagę na brak dobrej regulacji ustawowej związanej ze szkoleniem ustawicznym sędziów.

Zdaniem KRS, należy na bieżąco analizować orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu w sprawach przeciwko Polsce, ugody zawarte pomiędzy Rządem a skarżącymi oraz jednostronne deklaracje Rządu i wyciągać z treści tych orzeczeń, ugód i jednostronnych deklaracji odpowiednie wnioski dla programów szkoleniowych. Polska nadal znajduje się wśród tych państw członkowskich Rady Europy, w stosunku do których ETPCz stwierdza liczne naruszenia Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie w 1950 r.; istotna część tych naruszeń dotyczy działalności orzeczniczej sądów (zarówno w pionie cywilnym, jak i karnym), zwłaszcza naruszeń art. 5 i 6 Konwencji. Szkolenia poświęcone stosowaniu w praktyce przez sądy Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności – podobnie jak szkolenia dotyczące stosowania w praktyce Konstytucji RP – powinny stać się jednym z priorytetów działalności szkoleniowej. Te dwa akty prawne tworzą fundament, na którym zbudowane jest demokratyczne państwo prawa, a wśród jego pryncypiów ustrojowych prawo do sądu traktowane jest jako prawo

podstawowe. Krajowa Rada Sądownictwa z aprobatą przyjęła uruchomienie w 2012 r. programu szkoleń dotyczących standardów ochrony praw człowieka wynikających z orzeczeń ETPCz, przeprowadzanych w poszczególnych apelacjach. Uznała, że szkolenia te powinny być kontynuowane w wymiarze, który pozwoli na przeszkolenie wszystkich zainteresowanych sędziów sądów powszechnych w okresie krótszym niż to się obecnie planuje (7-8 lat).

Rada uznała, że konieczne jest przeprowadzenie szkoleń przeznaczonych dla wszystkich sędziów wizytatorów ze wszystkich pionów orzecznich w celu zapoznania ich z kryteriami ocen sędziów oraz wypracowania jednakowych (ujednoliconych) standardów oceny sędziów i konstruowania indywidualnego planu rozwoju zawodowego sędziego. W szkoleniach tych powinni uczestniczyć także prezesi sądów, ponieważ również oni mają brać udział w dokonywaniu oceny sędziów i opracowaniu planów rozwoju zawodowego.

Ze względu na wprowadzenie tzw. e-protokołu (zapisu audiowizualnego przebiegu rozprawy) Rada stwierdziła, że należy umieścić w ofercie szkoleniowej Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury zagadnienia związane z nagrywaniem i odtwarzaniem nagrań oraz z wykorzystaniem nagrań dokonanych wcześniej bez udziału sędziego, który ma z nich korzystać. Nie chodziło Radzie o przedstawienie technicznych szczegółów samego nagrania, tylko o pokazanie, w jaki sposób sędzia, który bierze udział w nagrywanej rozprawie ma sporządzać potrzebne mu notatki, a sędzia, który nie brał udziału w nagraniu przebiegu rozprawy, może wykorzystać to nagranie przy przygotowaniu się do rozprawy, przy pisaniu uzasadnienia, przy rozpoznawaniu apelacji lub zażalenia.

Krajowa Rada Sądownictwa wyraziła podgląd³¹, że zapowiadane wejście w życie od 1 stycznia 2015 roku istotnych zmian w Kodeksie postępowania karnego wymaga przeprowadzenia intensywnego szkolenia prokuratorów i sędziów orzekających w sprawach karnych w zakresie nowych zasad procedury karnej. Obowiązek przeprowadzenia tych szkoleń powinien spocząć na Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. Powinny być one przeprowadzone w 2014 roku i objąć wszystkich albo zdecydowaną większość sędziów orzekających w sprawach karnych i prokuratorów (łącznie kilka tysięcy osób).

Rada w związku z tym zwróciła uwagę Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Finansów na konieczność zapewnienia w budżecie Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury na rok 2014 niezbędnych środków na ten cel.

Ponadto Rada po raz kolejny zwróciła uwagę na zbędność dalszego utrzymywania aplikacji ogólnej, która wymaga kilkumilionowych nakładów w skali roku (między innymi na stypendia aplikantów). Zlikwidowanie aplikacji ogólnej pozwoliłoby na uzyskanie środków na szkolenia ustawiczne sędziów i prokuratorów.

Krajowa Rada Sądownictwa wielokrotnie zwracała uwagę na problemy dotyczące funkcjonowania Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury. W opinii 5 grudnia 2012 r. Rada zauważyła, że ustawa o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury jest w istocie ustawą o aplikacjach (ogólnej, sędziowskiej, prokuratorskiej) i aplikantach, a nie ustawą o zasadach prowadzenia doskonalenia zawodowego kadr wymiaru sprawiedliwości. Dlatego

³¹ Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2013 r. w sprawie zapewnienia środków finansowych na szkolenia ustawiczne sędziów z procedury karnej

wyraziła pogląd, że należy jak najpilniej wprowadzić do niej osobny rozdział dotyczący zasad prowadzenia przez KSSiP szkoleń ustawicznych, które dotyczyć powinny 10.000 sędziów, 6.600 prokuratorów, 2.000 referendarzy sądowych, 3.000 asystentów sędziów i prokuratorów oraz kilkudziesięciu tysięcy urzędników sądów i urzędników prokuratur. Odnosząc się do przedstawionego przez Ministra Sprawiedliwości w dniu 9 lipca 2013 r., projektu budowania strategii dla wymiaru sprawiedliwości Rada stwierdziła, że przypisuje on przesadne znaczenie zwiększeniu liczby szkoleń specjalistycznych - nieprawnych, które mają mieć charakter zewnętrzny w stosunku do tych realizowanych przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury. Zastrzeżenia Rady budziła definicja miernika, określającego najczęściej liczbę osób biorących udział w szkoleniach, zakres tematów szkoleń itp., nie uwzględniającego jakości tych szkoleń ani sposobu weryfikacji ich skuteczności. Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że sytuacja, w której prowadzenie szkoleń uzależnia się od uzyskania środków unijnych, jest nie do przyjęcia w sytuacji nałożenia na sędziów ustawowego obowiązku szkolenia (art. 82 a ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych) oraz, że liczba szkoleń przeprowadzanych przez podmioty zewnętrzne nie musi się automatycznie przekładać na poprawę sprawności aparatu wymiaru sprawiedliwości.

3. Działalność Rady w zakresie zapobiegania zagrożeniom niezawisłości sędziowskiej.

W stanowisku z dnia 8 lutego 2013 r. Rada przypomniła, że zasada niezawisłości sędziego służy zapewnieniu uczciwego procesu sądowego i podważanie jej godzi w konstytucyjne prawo obywateli do bezstronnego rozpoznania sprawy.³²

Wyraziła również pogląd, że od merytorycznej, ostrej, a nawet nietrafnej krytyki orzeczeń należy odróżnić wypowiedzi godzące w regulacje konstytucyjne dotyczące sądownictwa. Rada z najwyższym zaniepokojeniem stwierdziła, że w wypowiedziach publicznych pojawiły się głosy grupy osób, w tym polityków i dziennikarzy, kwestionujące konstytucyjne zasady i wypracowany ponaddwudziestoletni dorobek sądów związany z realizacją zasady niezawisłości sędziów i bezstronności sądów. Wypowiedzi postulujące dobieranie składu sądownego z uwzględnieniem pozaustawowych kryteriów rażąco godzą, zdaniem KRS, w zasadę niezawisłości sędziów i podważają obowiązujący porządek ustawowy. Pojęcie niezawisłości obejmuje bowiem także wolność od zewnętrznych, nawet pośrednich nacisków na sędziego, zwłaszcza sugerujących celowość wydania orzeczenia o określonej treści odpowiadającej danej grupie osób. Rada podkreśliła, że we wszystkich kategoriach spraw funkcjonują przejrzyste zasady ich przydzielania dające prymat czynnikowi losowemu. Ataki na poszczególnych sędziów odwołujące się także do okoliczności niezwiązanych ze sprawowaniem urzędu, w połączeniu z wypowiedziami, deklaracjami, a nawet żądaniem dobierania sędziów według wyobrażeń osób je zgłaszających, nawiązują – w ocenie KRS - do jednoznacznie potępionych przypadków nieprawidłowości występujących przed 1989 r.

³² Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 lutego 2013 r. w sprawie naruszeń niezawisłości sędziów.

❖ W związku z pojawieniem się na stronie internetowej Sejmu projektu nowelizacji ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, który w sposób radykalny rozszerza kompetencje Ministra Sprawiedliwości w zakresie nadzoru administracyjnego nad sądami 26 kwietnia 2013 r. Przewodniczący KRS złożył oświadczenie, w którym wyraził sprzeciw przeciwko proponowanym rozwiązaniom. Za szczególnie niebezpieczną i niedopuszczalną uznał propozycję wyposażenia Ministra Sprawiedliwości w kompetencje dokonywania oceny stosowania prawa przez sądy, gdyż stanowiłoby to jawne naruszenie konstytucyjnej zasady niezawisłości sędziowskiej.

❖ Odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez Szefa CBA w piśmie z 10 maja 2013 r. skierowanym do Ministra Sprawiedliwości w stosunku do sędzi Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, która rozpoznawała wniosek o zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego funkcjonariusza samorządu wojewódzkiego, Rada stwierdziła, że nie znalazły one żadnego potwierdzenia w rzeczywistym przebiegu zdarzeń. Szczegółowo przeprowadzone postępowanie wyjaśniające przez zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, obejmujące zeznania świadków i potwierdzone nagraniami z zapisu monitoringu zainstalowanego w budynku Sądu dowiodły, że zarzucane sędzi zachowania przed, w trakcie i po ogłoszeniu postanowienia w istocie nie miały miejsca. Zdecydowany protest Rady wzbudziło medialne nagłośnienie przez CBA domniemych nagannych postępowań sędziego bez należytego wcześniejszego zweryfikowania zaistniałych faktów.³³

❖ Krajowa Rada Sądownictwa stanowczo potępiła również fizyczny atak na sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie, do którego doszło w dniu 5 czerwca 2013 roku.³⁴ Rada podkreśliła, że tego typu zachowania są nie tylko naruszeniem nietykalności konkretnej osoby, ale także zamachem na podstawy funkcjonowania Państwa.

III. Opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów

Obowiązek opiniowania projektów aktów normatywnych jest drugim z najważniejszych zadań Krajowej Rady Sądownictwa określonych w ustawach. Rada została włączona w proces ustawodawczy z uwagi na konstytucyjną funkcję stania na straży niezawisłości sędziów i niezależności sądów, co oznacza, że pominięcie zasięgnięcia jej opinii w zakresie aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów powoduje proceduralną niekonstytucyjność ustawy.³⁵

³³ Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie zarzutów stawianych sędziemu przez Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego

³⁴ Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 czerwca 2013 r. w sprawie fizycznego ataku na sędziego w Sądzie Okręgowym w Warszawie

³⁵ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 czerwca 1998 r. K 3/98

Prawo do opiniowania przez Radę projektowanych rozwiązań istotnych dla władzy sądowniczej dotyczy całego procesu legislacyjnego: od założeń do projektów ustaw, poprzez projekty rozwiązań ustawowych w trakcie prac rządowych nad projektem, do projektu, który inicjuje postępowanie w Sejmie.

Krajowa Rada Sądownictwa zaopiniowała w 2013 roku łącznie 187 projektów aktów normatywnych (tj. 137 projektów ustaw, 13 założeń do projektów ustaw, 37 projektów rozporządzeń) oraz 2 projekty innych aktów podustawowych (tj. projekt uchwały Rady Ministrów oraz projekt programu rozwoju pt. Program Zintegrowanej Informatyzacji Państwa). Rada wyraziła 129 opinii oraz zajęła 19 stanowisk. Są one zamieszczone na stronie internetowej Rady. Wykaz stanowi pkt. XII niniejszej informacji.

We wnioskach i postulatach dotyczących aktualnych problemów i potrzeb wymiaru sprawiedliwości Rada już w poprzednich latach - w związku z częstymi przypadkami przedstawiania jej do zaopiniowania projektów aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów - znajdujących się na wstępnym etapie prac legislacyjnych, które w dalszym ich toku ulegały daleko idącym modyfikacjom, a następnie kierowanych do Sejmu bez zasięgnięcia opinii Rady co do ostatecznego ich kształtu uznała za konieczne ustawowe uregulowanie tej kwestii, podnosząc, że dotychczasowy stan prawny i towarzysząca mu praktyka utrudniają wypełnianie podstawowego zadania nałożonego na nią w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z 12 maja 2011 roku. Uznała również, że ustawowej regulacji wymaga proces konsultacji projektów aktów prawnych dotyczących wymiaru sprawiedliwości przez środowisko sędziowskie.

Rada z niepokojem zauważyła, że w dalszym ciągu nie są brane pod uwagę jej opinie (w dużej części negatywne) na temat projektów aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów, w szczególności zaś projektów nowelizacji ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych. W związku z tym Rada postulowała, aby projekty te, zwłaszcza dotyczące struktury sądownictwa, poprzedzała szeroka dyskusja o potrzebie ich wprowadzenia i kierunku zmian z udziałem przedstawicieli wszystkich trzech władz i środowiska prawniczego.

Rada dowiedziała się o tym, że w Ministerstwie Sprawiedliwości, podczas czterech spotkań odbytych w okresie od marca do lipca 2013 r. opracowano założenia do strategii wymiaru sprawiedliwości bez jej wiedzy i udziału. Rada zauważyła, że w okresie od października 2012 r. do stycznia 2013 r. pracowały zespoły powołane przez Ministra Sprawiedliwości nad „Strategią 2020”, do pracy w których zostali zaproszeni jej członkowie. Rada nie została jednak poinformowana ani o efektach ich pracy, ani o tym, że prace zostały zakończone. Przedstawiony Radzie do konsultacji dokument wprowadzał „szeroką definicję” wymiaru sprawiedliwości. Definicja ta została przez Radę oceniona krytycznie jako oderwana od regulacji konstytucyjnej, a ponadto wprowadzająca zamęt terminologiczny. W stanowisku z 19 lipca 2013 r. Rada podkreśliła fakt, że dostrzega potrzebę i jest zwolennikiem wypracowania i zdefiniowania celów i założeń określających potrzebne zmiany w funkcjonowaniu konstytucyjnie rozumianego wymiaru sprawiedliwości, z uwzględnieniem służebnej roli każdej z władz dla obywateli.³⁶

³⁶ Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lipca 2013 r. w sprawie budowania strategii dla wymiaru sprawiedliwości przedstawionej przez Ministra Sprawiedliwości w dniu 9 lipca 2013 r.

Krajowa Rada Sądownictwa, opiniując przedstawiane jej projekty aktów prawnych, podtrzymywała swoje dotychczasowe stanowisko, wyrażane w latach ubiegłych, dotyczące zbyt częstych nowelizacji aktów prawa powszechnie obowiązującego, w tym niedopuszczalnej częstotliwości zmian, jakim poddawane są ustawy rangi kodeksowej uznając, że stanowią one negatywną praktykę godzącą w stabilność systemu prawnego. Zdaniem Rady, zmiany w kodeksach i ustawach o podobnym do nich znaczeniu powinny być dokonywane łącznie w jednej ustawie nowelizującej, możliwie jak najrzadziej, kiedy jest to niezbędne z uwagi na niemożność usunięcia niepożądanych skutków wadliwej regulacji w inny sposób. Zmiany w kodeksach, z uwagi na ich znaczenie dla systemu prawa, powinny być dokonywane wyjątkowo, w wyniku prac odpowiednich komisji kodyfikacyjnych.

Rada uznała za nadmierną i nieusprawiedliwioną wiarę władzy ustawodawczej i wykonawczej w moc sprawczą szybkich i częstych nowelizacji kluczowych ustaw dla osiągnięcia celów społecznych czy gospodarczych zakładanych nierzadko pod wpływem odosobnionych i negatywnych zjawisk społecznych, bądź bieżących wydarzeń. Rada apelowała wielokrotnie, aby zmiany kodeksów dokonywane były znacznie rzadziej niż obecnie, za to w sposób kompleksowy i z zachowaniem odpowiednio długiego *vacatio legis*. Uznawała, że szkodliwa praktyka wielokrotnych i często nieprzemyślanych nowelizacji ustaw o charakterze kodeksowym, powoduje nawet u profesjonalistów dezorientację co do treści obowiązującego prawa w toczących się postępowaniach sądowych oraz coraz większe problemy interpretacyjne, biorące się z systemowej niespójności nowych rozwiązań z dotychczasowymi przepisami.

Łącznie Krajowa Rada Sądownictwa zaopiniowała 29 projektów kodeksów:

- 19 w zakresie nowelizacji prawa karnego (11 projektów dot. zmian Kodeksu karnego i 8 Kodeksu postępowania karnego),
- 6 w zakresie nowelizacji prawa cywilnego (4 projekty dot. zmian Kodeksu cywilnego i 2 Kodeksu postępowania cywilnego),
- 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia,
- 2 Kodeksu spółek handlowych,
- 2 Kodeksu wyborczego, a także
- 1 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Po zapoznaniu się z projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła przede wszystkim uwagę na konieczność uchwalenia nowego Kodeksu postępowania cywilnego. Wielokrotne, obszerne nowelizacje tej ustawy (od 2000 r. około 150 zmian) istotnie utrudniają obywatelom, ich pełnomocnikom i sędziom prawidłowe stosowanie zawartych w niej przepisów, co powoduje zagrożenie dla prawidłowego korzystania z prawa do sądu.³⁷

³⁷ Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z 10 października 2013 r. w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw

1) Stanowiska i opinie Krajowej Rady Sądownictwa dotyczące ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych - projekty dotyczące jej nowelizacji i interpretacji obowiązujących przepisów.

❖ Krajowa Rada Sądownictwa przypomniała, że sędzia przeniesiony na inne miejsce służbowe, w sytuacji utraty dotychczasowego miejsca służbowego spowodowanego zniesieniem stanowiska wywołanego zmianą w organizacji sądownictwa lub zniesienia danego sądu lub wydziału zamiejscowego albo przeniesienia siedziby sądu, staje się sędzią sądu wskazanego w decyzji Ministra Sprawiedliwości w terminie wyznaczonym w decyzji. Uznała też, że brak jest przepisów pozwalających na odroczenie skuteczności lub wykonalności podjętej przez Ministra Sprawiedliwości decyzji w tym przedmiocie w związku z czym podlega ona wykonaniu z chwilą w tej decyzji wskazaną, bez oczekiwania na wynik postępowania odwoławczego. Odnosi się to także do sędziów zniesionych sądów rejonowych będących członkami zgromadzenia ogólnego, a konsekwencją takiego stanowiska jest wygaśnięcie mandatu członka zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu posiadanego przez tych sędziów (przed upływem kadencji zgodnie z art. 35 § 8c pkt 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych).³⁸

❖ Dostrzegając wagę zapewnienia właściwego poziomu wykładowców w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, Krajowa Rada Sądownictwa wyraziła pogląd, że kwestia wykonywania przez sędziów dodatkowych obowiązków w tym zakresie wymaga odpowiedniego uregulowania w przepisach usp lub w przepisach dotyczących Szkoły np. przez wprowadzenie systemu okresowych delegacji do wykonywania obowiązków dydaktycznych. Obowiązujący art. 77 § 2a usp niedostatecznie rozwiązuje ten problem. Długotrwała nieobecność sędziów w macierzystych sądach wywołana zajęciami dydaktycznymi w Szkole dezorganizuje pracę tych sądów. Problemu tego nie można jednak rozwiązywać poprzez żądanie od sędziów wykorzystania na cele dydaktyczne urlopu wypoczynkowego. Stan ten wymaga podjęcia odpowiedniej inicjatywy legislacyjnej.³⁹

❖ Krajowa Rada Sądownictwa, dostrzegając potrzebę optymalnego skrócenia procedury powoływania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu powszechnego, z zadowoleniem przyjęła rozwiązania zaproponowane w ustawie o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych dotyczące powrotu do poprzednich procedur związanych z opiniowaniem kandydatów na wyższe stanowiska sędziowskie i uproszczenia zasad dokonywania ocen kandydatów. Projektodawca zakładał wejście w życie nowych przepisów dotyczących elektronicznego postępowania nominacyjnego z dniem 1 stycznia 2014 r. Krajowa Rada Sądownictwa, w szczególności z uwagi na fakt niedołączenia projektów aktów wykonawczych, uznała, że przeprowadzenie wszystkich wymaganych czynności nie będzie możliwe

³⁸ Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2013 r. w przedmiocie kadencji członka zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu w przypadku przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe (art. 35 § 8c pkt 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych)

³⁹ Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 kwietnia 2013 r. w przedmiocie podejmowania przez sędziów dodatkowego zatrudnienia na podstawie art. 86 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych

w tym terminie; w związku z tym zaproponowała wejście projektowanych zmian z dniem 1 stycznia 2015 r.⁴⁰

❖ W sprawie interpretacji art. 35 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych⁴¹ Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła, że nie została wyposażona w kompetencję dokonywania wiążącej wykładni aktów prawnych. Mając jednakże na uwadze znaczenie problematyki, postanowiła wyrazić stanowisko, że kolegium właściwego sądu powinno ustalać liczbę przedstawicieli danego sądu do zgromadzenia ogólnego lub zgromadzenia przedstawicieli na podstawie liczby etatów przydzielonych do danego sądu. Za tego rodzaju interpretacją, zdaniem Rady, przemawia wykładnia celowościowa, albowiem nieuwzględnienie wolnego stanowiska spowodowałoby pominięcie osoby sędziego, a więc zmniejszyłoby reprezentacyjność tak wybranego organu.

❖ Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki Krajowa Rada Sądownictwa zaopiniowała negatywnie, uznając, że proponowane w ustawie rozszerzenie uprawnień nadzorczych Ministra Sprawiedliwości nad działalnością administracyjną sądów godzi w konstytucyjną zasadę niezawisłości sędziów i niezależności sądów.⁴²

❖ Opiniując prezydencki projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych⁴³ Krajowa Rada Sądownictwa podtrzymała stanowisko, że optymalnym rozwiązaniem, z punktu widzenia gwarancji dla niezależności sądów i niezawisłości sędziów, byłoby tworzenie i znoszenie sądów w drodze ustawy.

Mając na uwadze obowiązujący stan prawny Rada poddała pod rozważenie, czy (nawet przy utrzymaniu obecnie obowiązującego rozwiązania, że tworzenie i znoszenie sądów odbywa się w drodze aktu wykonawczego) nie powinno się wyłączyć z zakresu upoważnienia do wydania rozporządzenia tworzenia i znoszenia sądów apelacyjnych oraz określania obszaru ich właściwości. Z uwagi na znaczenie tych sądów dla struktury sądownictwa powszechnego, a także z uwagi na rozszerzone, w wyniku ostatnich zmian Prawa o ustroju sądów powszechnych, kompetencje prezesów sądów apelacyjnych w zakresie nadzoru administracyjnego nad pozostałymi sądami, Krajowa Rada Sądownictwa uważała, że podział państwa na apelacje powinien, tak jak podział na województwa, być dokonywany przez parlament w drodze ustawy. Dopiero w ramach tak ukształtowanego podziału specjalnego na podstawie regulacji podustawowej mogłyby być tworzone sądy niższego rzędu stosownie do kryteriów wskazanych w projekcie prezydenckim.

⁴⁰ Opinie Krajowej Rady Sądownictwa z 10 stycznia, 12 kwietnia i 8 listopada 2013 r. w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych i ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa

⁴¹ Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2013 r. w sprawie interpretacji art. 35 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych

⁴² Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 czerwca 2013 r.

⁴³ Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2013 r. w przedmiocie prezydenckiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych

Ponadto, ze względu na bezpośrednie skutki (związane ze znoszeniem sądów) dla gwarancji niezawisłości sędziego w postaci dopuszczonej w art. 180 ust. 5 Konstytucji możliwości odstąpienia od zasady jego nieprzenoszalności, Krajowa Rada Sądownictwa wyraziła pogląd, że upoważnienie do wydania rozporządzenia dotyczącego tworzenia i znoszenia sądów powszechnych, o którym mowa w art. 20 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, powinno być przekazane Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, tak jak ma to miejsce w przypadku tworzenia i znoszenia wojewódzkich sądów administracyjnych na podstawie art. 16 § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych. Z uwagi na kompetencje Ministra Sprawiedliwości w zakresie nadzoru nad sądami powszechnymi, takie rozporządzenie mogłoby być wydawane na wniosek tego Ministra, po zaopiniowaniu przez Krajową Radę Sądownictwa. Na takie rozwiązanie, jako podnoszące standardy związane z niezależnością sądów, zwracano uwagę w toku posiedzenia przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie K 27/12, co znalazło wyraz w zdaniach odrębnych do wyroku wydanego w tej sprawie 27 marca 2013 r.

2) Stanowiska i opinie Krajowej Rady Sądownictwa do niektórych wybranych projektów innych ustaw.

❖ Opiniując projekt ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych (w zakresie zmian ustawy o doradztwie podatkowym)⁴⁴ Krajowa Rada Sądownictwa konsekwentnie (opinia KRS z 7 września 2012 r.) krytycznie oceniła zamysł projektodawcy dalszego poszerzenia dostępu do zawodów prawniczych (adwokata, radcy prawnego i notariusza), w tym również do zawodu doradcy podatkowego, wyłącznie poprzez obniżenie kwalifikacji wymaganych od kandydatów do tych zawodów.

❖ Rada, opiniując projekt ustawy – Prawo o prokuraturze oraz projekt ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze⁴⁵, zajęła krytyczne stanowisko wobec koncepcji ustalania przez organ władzy wykonawczej jakim jest Rada Ministrów, zasad polityki karnej. Zdaniem Rady eksponowana na gruncie projektowanych unormowań ustawy zasada niezależności tak Prokuratora Generalnego, jak i sprawujących urząd podległych mu prokuratorów w warunkach określonych przez władzę wykonawczą zasad polityki karnej ulegnie w istocie osłabieniu.

Podważeniem zasady podziału i równoważenia się władz w demokratycznym państwie prawa oraz brakiem respektowania skutków rozdziału urzędu Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Generalnego byłoby forsowanie przez projektodawcę pomysłu wyposażenia Ministra Sprawiedliwości w uprawnienie do wnoszenia kasacji. Taka ocena proponowanej kompetencji Ministra Sprawiedliwości jest tym bardziej uzasadniona, że sprawuje on de facto i de iure polityczny nadzór nad podległym mu resortem.

Rada zwróciła również uwagę, że projektodawca konsekwentnie, choć w sposób nieuzasadniony, różnicuje sędziów i prokuratorów w zakresie postępowania dyscyplinarnego,

⁴⁴ Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 maja 2013 r. w przedmiocie projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych (w zakresie zmian ustawy o doradztwie podatkowym)

⁴⁵ Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 lipca 2013 r.

przyznając tym ostatnim prawo do wniesienia kasacji od wyroku sądu dyscyplinarnego drugiej instancji. W przypadku sędziów takie uprawnienie zostało wyraźnie wyłączone w przepisie art. 122 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Niepokój Rady wzbudził, zawarty w projekcie ustawy Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o prokuraturze, zamysł przekazania całości spraw związanych z planowaniem i realizacją budżetu w obszarze sądów wojskowych Ministrowi Obrony Narodowej oraz wyeliminowanie ustawowej regulacji uniemożliwiającej dokonywania przeniesień, o których mowa w art. 171 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

❖ Krajowa Rada Sądownictwa w opinii z 17 lipca 2013 r.⁴⁶ zwróciła uwagę, że rozwiązania prawne funkcjonujące w ramach postępowań sądowych nie są wystarczające dla pełnego urzeczywistnienia dostępu osób niewidomych i słabo widzących do wymiaru sprawiedliwości. W ocenie Rady obowiązujące przepisy proceduralne umożliwiają potraktowanie pisma procesowego sporządzonego za pomocą pisma punktowego dla niewidomych, tzw. Braillem, za dotknięte brakiem formalnym.

Krajowa Rada Sądownictwa dostrzegła potrzebę podjęcia stosownych prac legislacyjnych i zwrócenia się do organów posiadających inicjatywę ustawodawczą, w szczególności do Rady Ministrów za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości, w celu zasygnalizowania im problemów mogących wpływać na urzeczywistnienie dostępu osób niewidomych lub słabo widzących do wymiaru sprawiedliwości. Kierunek zmian w tym zakresie wymaga oceny także od strony finansowej.

Rada podkreśliła, że od dawna zwraca uwagę na potrzebę stworzenia kompleksowego systemu nieodpłatnej pomocy (także pozasądowej) gwarantującego prawo do sądu, o którym mowa w art. 45 Konstytucji RP.

3) Stanowiska i opinie Krajowej Rady Sądownictwa do projektów planów finansowych dla sądów powszechnych.

Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiając Ministrowi Sprawiedliwości na podstawie art. 178 § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych opinię o opracowanym projekcie planu dochodów i wydatków sądów powszechnych na 2014 rok⁴⁷ co do zasady pozytywnie zaopiniowała przedstawione jej projekty planów finansowych, stwierdzając, że mimo kryzysu finansowego nie przewidują zmniejszenia środków na wydatki związane z realizacją zadań sądów powszechnych, co w ocenie Rady zapewni prawidłowe funkcjonowanie sądów i realizację konstytucyjnych zadań wymiaru sprawiedliwości.

Rada zauważyła, że od kilku lat nastąpiło zahamowanie wzrostu wydatków na cele związane z nowymi inwestycjami. Utrzymująca się od wielu lat tendencja wzrostu wpływu spraw do sądów wymaga uwzględnienia w wydatkach inwestycyjnych budowy nowych obiektów, które zapewnią właściwy tok urzędowania i sprawność postępowań.

⁴⁶ Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 lipca 2013 r. w przedmiocie dostępu do sądu dla osób niewidomych i słabo widzących

⁴⁷ Uchwała KRS Nr 402/2013 z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie wniosku do Ministra Sprawiedliwości o opracowanie projektu planu dochodów i wydatków sądów powszechnych

Ponownie Rada zaapelowała o rozwiązanie nieakceptowalnej sytuacji finansowej urzędników, asystentów i pracowników obsługi. Mimo bardzo dużych wymagań w zakresie posiadanych kwalifikacji stawianych pracownikom sądów, od wielu lat, z powodu zamrożenia wynagrodzeń następuje realne obniżenie płac pracowników. Stale poszerzająca się wielość zadań nałożonych na sądy wymaga wzrostu zatrudnienia kadry pomocniczej, który od kilku lat został całkowicie zahamowany, co obniża skuteczność działań wymiaru sprawiedliwości. Rada podkreśliła również, że, nie postuluje zwiększenia liczby etatów sędziowskich, gdyż nie spowoduje to realnego zmniejszenia zaległości.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała na konieczność uwzględnienia w planach finansowych środków na podwyższenie wynagrodzeń asystentów sędziów, zagwarantowania referendarzom sądowym koniecznych środków na dodatki związane z delegacjami tej grupy zawodowej do innych sądów i potrzeby wypłaty dodatków funkcyjnych w związku z przejściem stanowisk przewodniczących lub zastępców przewodniczących wydziałów rejestrów.

Zaniepokojenie Rady wzbudziła wskazywana przez prezesów i dyrektorów sądów apelacyjnych sytuacja wywołana wprowadzeniem systemu centralnych zamówień. Mimo pewnych korzyści płynących z braku konieczności prowadzenia wielu postępowań z zakresu zamówień publicznych, wskazywano na pogorszenie jakości nabywanych towarów i usług, wydłużenie procedur, niemożność nabycia niektórych programów informatycznych (zwłaszcza prawniczych), od wielu lat wykorzystywanych przez sędziów. Rada wnioskowała, by centralne zamówienia ograniczone zostały do takich towarów i usług, które są w pełni ujednolicone we wszystkich sądach.

Rada przedstawiła Ministrowi Obrony Narodowej na podstawie art. 4 § 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz.U. z 2012 r., poz. 952, ze zm.) wniosek o opracowanie projektu planu dochodów i wydatków sądów wojskowych na 2014 rok, nie zgłaszając żadnych uwag.⁴⁸

IV. Sprawy z zakresu spraw dyscyplinarnych oraz etyki zawodowej

Do Krajowej Rady Sądownictwa wpłynęły sprawy dyscyplinarne dotyczące 103 sędziów, które zostały przedstawione Krajowej Radzie Sądownictwa na posiedzeniach plenarnych, w tym 55⁴⁹ nieprawomocnych wyroków sądów dyscyplinarnych.

Krajowa Rada Sądownictwa, zgodnie z ustawową kompetencją do wnoszenia odwołań od wyroków sądów apelacyjnych – sądów dyscyplinarnych (art. 121 § 1 usp), oceniała wyroki tych sądów pod kątem celowości ich zaskarżenia i podejmowała stosowne decyzje po rozpatrzeniu przedstawionych propozycji przez Komisję ds. Odpowiedzialności Dyscyplinarnej Sędziów.

⁴⁸ Uchwała KRS Nr 418/2013 z dnia 10 września 2013 r. w sprawie wniosku do Ministra Obrony Narodowej o opracowanie projektu planu dochodów i wydatków sądów wojskowych na 2014 rok

⁴⁹ wg wpływu orzeczeń do dnia 12 lutego 2014 r.

W przedmiocie wniesienia odwołań od wyroków sądów apelacyjnych - sądów dyscyplinarnych Rada podjęła

❖ 5 uchwał – wszystkie na niekorzyść obwinionych sędziów.

W przedmiocie wystąpienia do Rzecznika Dyscyplinarnego (lub jego zastępców) z żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych w stosunku do sędziów w związku z uprawdopodobnieniem popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych Rada podjęła:

❖ 1 uchwałę (w stosunku do sędziego sądu rejonowego).

Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła wystąpić do Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z żądaniem podjęcia czynności dyscyplinarnych w stosunku do sędziego jednego z sądów rejonowych w związku z możliwością popełnienia przez niego przewinień dyscyplinarnych, określonych w art. 107 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, polegających na: uchybieniu godności sprawowanego urzędu przez odmówienie poddania się badaniom biegłych powołanych przez KRS i uniemożliwienie ustalenia aktualnego stanu swojego zdrowia w toczącym się przed Radą postępowaniu o przeniesienie w stan spoczynku oraz rażącej i oczywistej obrazie art. 95 § 2 usp polegającej na zaniechaniu wystąpienia do prezesa sądu okręgowego o uzyskanie zgody na zamieszkiwanie poza siedzibą właściwego sądu.

Komisja ds. Etyki Zawodowej Sędziów na mocy art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa rozpatruje sprawy w kontekście przestrzegania przez sędziów zasad etyki zawodowej określonych w Zbiorze Zasad Etyki Zawodowej Sędziów uchwalonym w dniu 19 lutego 2003 roku przez Krajową Radę Sądownictwa. Komisja ocenia czy konkretne zachowanie sędziego narusza zachowania przewidziane w Zbiorze lub też czy stanowi uchybienie godności sprawowanego urzędu. Rozpatrywane sprawy wynikały zarówno z pism osób prywatnych jak również z pism pochodzących od innych uczestników rozpraw (adwokata), a także ze środowiska sędziowskiego.

Sprawy rozpatrywane przez Radę dotyczyły:

- stosunków służbowych (w jednym wypadku Rada, uznając rację sędziego, w piśmie do Prezesa jednego z sądów okręgowych podkreśliła, że ocena służbowych wystąpień innego sędziego powinna być obiektywna, rzetelna i odnosząca się do meritum sprawy, a nie do cech osobowościowych sędziego);
- zachowań podczas postępowania dyscyplinarnego (sędzia, wobec którego toczyło się postępowanie dyscyplinarne kilkakrotnie żądał wyłączenia zastępcy rzecznika dyscyplinarnego z przyczyn innych niż określone w art. 41 § 1 Kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 47 § 1 kpk, czym utrudniał przebieg postępowania. Rada uznała, że sędzia, z racji pełnionej funkcji winien zachować się godnie w każdej sytuacji, a o zasadności zarzutu mu postawionego ostatecznie zdecyduje niezawisły sąd dyscyplinarny).

W pozostałych sprawach Rada nie znalazła podstaw do podjęcia czynności, o jakich mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.

W niektórych sprawach Rada nie mogła podejmować czynności ponieważ nie jest organem procesowym, który mógłby oceniać wiarygodność wypowiedzi osób, z którymi zespół przeprowadzał rozmowy.

Komisja ds. Etyki Zawodowej Sędziów rozpatrzyła łącznie 47 spraw. Zespoły członków Komisji, w sytuacjach budzących wątpliwości, przeprowadzały rozmowy wyjaśniające, które były protokolowane i przedstawiały wnioski Krajowej Radzie Sądownictwa na posiedzeniu plenarnym.

V. Rozpatrywanie skarg i wniosków

Analizy skarg i wniosków wpływających do Rady od osób indywidualnych dokonywały komisje stałe Krajowej Rady Sądownictwa: Komisja ds. Skarg i Wniosków, Komisja ds. Wizytacji i Lustracji, Komisja ds. Etyki Zawodowej Sędziów i Komisja ds. Odpowiedzialności Dyscyplinarnej Sędziów. W postępowaniu skargowym właściwa komisja zapoznaje się także z wyjaśnieniami prezesów oraz sędziów, których dotyczą skargi. Wzywa czasami również inne osoby. Jeżeli zebrany w sprawie materiał nie potwierdza stawianych zarzutów, składający skargę jest o tym informowany. Natomiast jeżeli zarzuty natury dyscyplinarnej potwierdzają się, skarga jest przekazywana właściwemu zastępcy Rzecznika dyscyplinarnego celem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego.

Za skargi i wnioski od osób fizycznych i innych podmiotów uznanych zostało 1315 pism oraz 31 pism anonimowych (łącznie 1346).

Rozpatrzyły je Komisje KRS do spraw:

- ❖ Skarg – 368 spraw,
- ❖ Odpowiedzialności Dyscyplinarnej Sędziów - 105 spraw,
- ❖ Etyki Zawodowej Sędziów - 47 spraw,
- ❖ Wizytacji i Lustracji - 38 spraw.

Z dniem 28 marca 2012 r. weszły w życie zmienione przepisy ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, które określają zasady składania skarg i wniosków na funkcjonowanie sądów w Polsce. Regulują je art. 41a do 41e znowelizowanej ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 9 maja 2012 r. w sprawie skarg i wniosków dotyczących działalności sądów powszechnych (Dz.U. z 2012 r., poz. 524).

Do Krajowej Rady Sądownictwa wpłynęło 3019 pism (w tym 37 anonimowych) od osób fizycznych i innych podmiotów, których autorami było 1346 osób. Wpłynęły również 1184 pisma wysłane drogą elektroniczną, które pozostawiono bez rozpoznania w związku z tym, że ich autorzy, pomimo udzielonej odpowiedzi, nadal przysyłali kolejne pisma dotyczące już rozpoznanych spraw (każdorazowo jest to decyzja Przewodniczącego KRS lub Szefa Biura). Z łącznej liczby 4203 pism - 1850 pozostawiono bez dalszego biegu. Były to pisma o różnorodnym charakterze np. przesłane do wiadomości Krajowej Rady Sądownictwa. Łącznie 3034 pismom nie nadano dalszego biegu (uwzględniając wymienione wcześniej 1184 pisma pozostawione bez rozpoznania).

VI. Konferencje, spotkania i seminaria krajowe – kalendarium

❖ 8 maja 2013 r. w siedzibie KRS odbyła się konferencja „Model szkolenia ustawicznego sędziów i jego realizacja”. Do udziału w Konferencji zostali zaproszeni m.in. przedstawiciele Kancelarii Prezydenta, Kierownictwo Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, członkowie Rady Programowej KSSiP (byli i obecni), parlamentarzyści i kierownictwo Rad: Adwokackiej, Radcowskiej, Prokuratorской, Prokuraturii Generalnej, Rzecznik Praw Obywatelskich, przedstawiciel stowarzyszeń sędziowskich i organizacji pozarządowych.

❖ 11 czerwca 2013 r. miało miejsce spotkanie członków Krajowej Rady Sądownictwa z prezesami sądów apelacyjnych poświęcone wypracowaniu odpowiednich procedur w sądach w związku z wykonywaniem rekomendacji zawartych w raporcie IV rundy GRECO (Grupy Państw przeciwko Korupcji Rady Europy). Rekomendacje te zalecają przyjęcie nowych lub wzmocnienie istniejących środków prawnych, instytucjonalnych lub operacyjnych w celu zapewnienia dogłębnej analizy oświadczeń majątkowych sędziów i prokuratorów oraz wzmocnienia ich prewencyjnej roli, jak również sprawniejszej koordynacji działań różnych instytucji w tym zakresie”. Dyskusja dotyczyła merytorycznego zakresu analizy oświadczeń majątkowych sędziów.

❖ 24 czerwca 2013 r. odbyło się spotkanie Przewodniczącego KRS z Prezydentem RP poświęcone zagadnieniom struktury organizacyjnej sądów i jej wpływowi na wymiar sprawiedliwości.

❖ 22 – 25 września 2013 r. w Krynicy Zdroju odbyła się konferencja zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego w sądach apelacyjnych i w sądach okręgowych. Tematami szkoleń były:

- postawa obwinionego sędziego w toku postępowania dyscyplinarnego a uchybienie godności urzędu, jako przesłanka postępowania dyscyplinarnego; problematyka zawieszenia postępowania dyscyplinarnego; przedawnienie przewinienia dyscyplinarnego; przegląd wybranego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego postępowania dyscyplinarnego sędziów;
- prawo do informacji o przebiegu postępowania dyscyplinarnego przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego w kontekście przepisów ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej;
- przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe, gdy wymaga tego wzgląd na powagę stanowiska (art. 75 § 2 pkt 3 usp);
- okoliczności wpływające na wymiar kary dyscyplinarnej w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego;
- wznowienie postępowania w sprawach dyscyplinarnych sędziów i w sprawach o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej.

❖ 21 listopada 2013 r. pod patronatem Krajowej Rady Sądownictwa odbyła się w Sądzie Najwyższym konferencja nt. „Jednolitość orzecznictwa. Standard – instrumenty - praktyka”.

VII. Inne wydarzenia

W stanowisku z 5 grudnia 2012 r. Rada zwróciła się do Ministra Edukacji Narodowej o cofnięcie zgody na dopuszczenie do użytku szkolnego podręcznika dla gimnazjalistów „Wiedza o społeczeństwie”, z uwagi na zawarte w nim oszczercze sformułowania wobec sądów i sędziów. Chodzi o fragment o treści: „w środowisku obowiązuje klanowa solidarność, nie eliminuje się sędziów złych lub skorumpowanych, a postępowania dyscyplinarne są z reguły umarzane”.

W odpowiedzi na to stanowisko, pismem z 17 stycznia 2013 r., Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej poinformował, że zgodnie z art. 22a ust. 7 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty minister właściwy do spraw oświaty może cofnąć dopuszczenie do użytku szkolnego podręcznika na wniosek podmiotu, który posiada tytuł prawny do podręcznika lub z urzędu – w przypadku, gdy co najmniej dwóch rzeczoznawców stwierdzi, że podręcznik utracił aktualność lub przydatność dydaktyczną albo gdy od wyczerpania nakładu minęły 3 lata i nie przewiduje się wznowienia wydania.

Wyjaśnił, że Ministerstwo Edukacji Narodowej zleciło rzeczoznawcom, sporządzenie opinii w zakresie aktualności i przydatności dydaktycznej tego podręcznika.

Przedstawiciel Krajowej Rady Sądownictwa 22 stycznia 2013 r. wziął udział w spotkaniu w Sejmie RP poświęconym omówieniu sytuacji, jaka powstała po wejściu w życie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości o likwidacji 79 sądów rejonowych w całym kraju.

Członkowie Krajowej Rady Sądownictwa wzięli udział:

- w konferencji nt. „Władza sądownicza – cechy, funkcje i stosunek względem innych władz”, która odbyła się 3 czerwca 2013 r. w Sądzie Najwyższym oraz
- w konferencji zorganizowanej przez Stowarzyszenie Sędziów THEMIS wspólnie z INPRIS Instytutem Prawa i Społeczeństwa nt. „Uzasadnienia orzeczeń sądowych a efektywność wymiaru sprawiedliwości” pod patronatem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

W 2013 roku odbyło się szereg roboczych spotkań członków Krajowej Rady Sądownictwa z przedstawicielami stowarzyszeń sędziowskich, poświęconych budowie Domu Sędziego Seniora. W ich toku ustalono harmonogram dalszych prac organizacyjnych, w tym powołania fundacji, której celem byłoby koordynowanie działań związanych z budową Domu Sędziego Seniora i z publiczną zbiórką pieniędzy na ten cel.

Krajowa Rada Sądownictwa przygotowuje materiały do Kwartalnika KRS wydawanego we współpracy z wydawnictwem Wolters Kluwer Polska. Zamieszczane są w nim artykuły merytoryczne i glosy, najważniejsze opinie, stanowiska, uchwały podjęte przez Krajową Radę Sądownictwa, sprawozdania z konferencji i seminariów oraz teksty dotyczące kalendarza wydarzeń i współpracy międzynarodowej, a także wywiady z sędziami. W każdym numerze przedstawiane są także sylwetki niektórych sędziów powoływanych do sądów wszystkich szczebli.

VIII. Uhonorowanie sędziów odchodzących w stan spoczynku

Zgodnie z postanowieniami Regulaminu⁵⁰ z dnia 16 kwietnia 2010 r. Krajowa Rada Sądownictwa uznaniowo, na wniosek właściwego prezesa sądu lub z własnej inicjatywy podejmuje uchwały w sprawie podziękowania zasługującym na szczególne wyróżnienie sędziom, którzy przeszli w stan spoczynku za wieloletnią pracę dla wymiaru sprawiedliwości. Prezesi sądów zobowiązani zostali do przedstawiania wniosków wraz ze szczegółowymi uzasadnieniami wykazującymi wyjątkowość zasług sędziego dla wymiaru sprawiedliwości oraz z aktami osobowymi sędziów.

Wnioski w tej kwestii skierowane do Rady podlegają wstępnemu opracowaniu przez trzyosobowe zespoły i są przedstawiane Radzie wraz z opinią. Procedura ta stosowana jest odpowiednio w przypadku pośmiertnego uhonorowania sędziego.

Krajowa Rada Sądownictwa w 2013 roku postanowiła uroczystie podziękować i wyróżnić medalem „Zasłużony dla Wymiaru Sprawiedliwości – Bene Merentibus Iustitiae” 37 sędziów (w tym 2 sędziów SN, 15 sędziów NSA, 3 sędziów SA, 12 sędziów SO, 5 sędziów SR) podejmując 13 uchwał o uhonorowaniu.

Rada podjęła również 5 uchwał o nieuwzględnieniu wniosków o uhonorowanie dotyczących 6 sędziów w stanie spoczynku. Uroczystość wręczenia zasłużonym sędziom, którzy przeszli w stan spoczynku, okolicznościowych medali „Zasłużony dla Wymiaru Sprawiedliwości – Bene Merentibus Iustitiae” odbyła się w siedzibie Rady 12 września 2013 r.

IX. Działalność Rady na arenie międzynarodowej. Spotkania w Radzie, kontakty z innymi Radami Sądownictwa i organizacjami międzynarodowymi

Członkowie Krajowej Rady Sądownictwa biorą udział w posiedzeniach (grupach projektowych) w ramach Europejskiej Sieci Rad Sądownictwa (ENCJ), którą tworzą Rady Sądownictwa państw członkowskich UE oraz – w charakterze obserwatorów - Rady innych państw europejskich.

Podczas Zgromadzenia Ogólnego ENCJ w Dublinie zakończonego 11 maja 2012 r., KRS została wybrana do Komitetu Sterującego Europejskiej Sieci na dwuletnią kadencję. Komitet ten jest organem składającym się z ośmiu państw i kieruje pracami Europejskiej Sieci Rad Sądownictwa pomiędzy jej Zgromadzeniami Ogólnymi. Spośród dziesięciu zgłoszonych państw oprócz Polski do Komitetu weszły: Anglia i Walia, Belgia, Hiszpania, Holandia, Litwa, Rumunia oraz Włochy. Na przewodniczącego Sieci ENCJ wybrano z dniem 1 stycznia 2013 r. Paula Gilligana z Irlandzkiej Rady Sądownictwa.

⁵⁰ Uchwała KRS Nr 692/2010 z dnia 16 kwietnia 2010 r. w sprawie uhonorowania sędziów, którzy przeszli w stan spoczynku. Regulamin w sprawie określenia zasad i trybu uhonorowania sędziów, którzy przeszli w stan spoczynku - stanowi załącznik do uchwały.

Zgromadzenie Ogólne ENCJ, które odbyło się w dniach 5-7 czerwca 2013 r. w Sofii, uchwaliło na rok 2013/2014 następujące tematy do analizy i opracowania przez grupy robocze Sieci:

- „Niezależność a odpowiedzialność sądownictwa”,
- „Rozwój i standardy w sądownictwie”,
- „Przewodnik ENCJ”.

Zaszczyt koordynacji grupy roboczej opracowującej „Przewodnik ENCJ”, zawierający podstawowe dokumenty i opracowania przyjęte w ciągu 10-letniej aktywności ENCJ, przypadł KRS.

Ważnym elementem międzynarodowej aktywności Rady jest utrzymywanie kontaktów z Radą Europy i działającymi pod jej egidą organizacjami, w szczególności Radą Konsultacyjną Sędziów Europejskich (CCJE). Krajowa Rada Sądownictwa wspólnie z Ministerstwem Sprawiedliwości prowadzi ożywioną współpracę z Grupą Państw Przeciwko Korupcji (GRECO), która działa przy Radzie Europy.

Członkowie KRS aktywnie uczestniczą również w konferencjach i spotkaniach poza granicami kraju, których tematami są zagadnienia związane z wymiarem sprawiedliwości, często przedstawiając informacje na temat funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości w Polsce i działalności KRS. W ramach współpracy z Radą Europy na zaproszenie Krajowej Rady Sądownictwa przyjeżdżają przedstawiciele Rad z innych państw. Biorą również udział w spotkaniach w ramach Programu Wymiany Europejskiej Sieci Szkolenia Sędziów.

Konferencje i spotkania poza granicami kraju, w których udział wzięli członkowie KRS:

- 22-23 kwietnia 2013 r. Krajowa Rada Sądownictwa współorganizowała z ENCJ - Regionalne Seminarium Basenu Morza Bałtyckiego i Krajów Skandynawskich dot. sprawności postępowań sądowych,
- Spotkania Panelu Doradczego Rady Europy dot. Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (Bazyilea – 8 lutego 2013 r., Bruksela – 13 marca 2013 r., Paryż – 10 października 2013 r.),
- Konferencja naukowo-praktyczna, z okazji 15. rocznicy powstania Najwyższej Rady Sądownictwa Ukrainy (Kijów 21 marca 2013 r.),
- Spotkanie z przedstawicielami niemieckiego wymiaru sprawiedliwości dot. zaprezentowania polskiego systemu sądownictwa (Berlin 4-5 września 2013 r.),
- III Konferencja Prezesów Sądów Apelacyjnych z Europy (Pampeluna 16-18 października 2013 r.),
- XXIII Zgromadzenie Przedstawicieli Unii Sędziów Republiki Czeskiej (Rokycany 17-19 października 2013 r.),
- Sympozjum nt. „Szkolenia przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości dla skutecznego i efektywnego sądownictwa” (Antalya 23-25 października 2013 r.),

- Obchody 130-lecia istnienia Najwyższej Rady Sądownictwa Republiki Francji (Paryż 24-25 października 2013 r.),
- XIV posiedzenie plenarne Rady Konsultacyjnej Sędziów Europejskich (CCJE) – (Strasburg, 13-15 listopada 2013 r.),
- Międzynarodowe Seminarium „Wzmacnianie kontrolnej roli władzy sądowniczej w systemie równowagi organów władzy w Polsce, Ukrainie, Mołdawii i Gruzji” (Odessa 22 listopada 2013 r.),
- Spotkanie z Prezesem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (Strasburg 8-11 grudnia 2013 r.),
- Konferencja VI Forum „Innowacje w wymiarze sprawiedliwości” organizowana przez instytut HiiL (Haga, 10 – 11 grudnia 2013 r.).

W ramach Komitetu Sterującego i grup roboczych ENCJ odbyły się posiedzenia i spotkania, których tematami były:

- „Rozwijanie minimalnych standardów dla sądownictwa” II Spotkanie III projektu zespołu ENCJ (Paryż, 4-5 lutego 2013 r.),
- Spotkanie Komitetu Sterującego ENCJ (Bruksela 15 lutego 2013 r.),
- Spotkanie zespołu ENCJ ds. projektu „Reformy Sądownictwa” (Rzym 18-19 marca 2013 r.),
- „Rozwijanie minimalnych standardów dla sądownictwa” – III Spotkanie zespołu ENCJ – (Stambuł 8-9 kwietnia 2013 r.),
- Zgromadzenie Ogólne ENCJ – Sofia (5-7 czerwca 2013 r.),
- Połączone spotkanie zespołów ds. projektów ENCJ (Bruksela 30 września – 1 października 2013 r.),
- Spotkanie Komitetu Sterującego ENCJ oraz konferencja „Assises de la Justice” (Bruksela 20-22 listopada 2013 r.),
- Połączone spotkanie zespołów ds. projektów ENCJ (Bruksela, 8-10 grudnia 2013 r.).

W Polsce na zaproszenie Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa gościły delegacje

- w dniach 14-17 stycznia 2013 r. - Najwyższej Rady Sądownictwa Republiki Bułgarii;
- w dniach 2-4 października 2013 r. - Najwyższej Rady Sądownictwa Republiki Mołdawii.

W siedzibie Rady odbyły się spotkania:

- 21 lutego 2013 r. – spotkanie międzyresortowe dot. rozpowszechniania wiedzy na temat Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
- 2 kwietnia 2013 r. - z przedstawicielami tureckiego Ministerstwa Sprawiedliwości, na czele z podsekretarzem stanu Kenanem Özdemirem;
- 26 czerwca 2013 r. - z delegacją Sędziów Sądu Najwyższego Republiki Czeskiej przebywającą z wizytą studyjną w Polsce na zaproszenie Sądu Najwyższego;
- 10 lipca 2013 r. - z ukraińskimi studentami prawa i dziennikarzami sądowymi w ramach wizyty studyjnej w Polsce na zaproszenie Fundacji Współpracy Polsko-Ukraińskiej;
- 24 września 2013 r. - z przedstawicielami Sądu Najwyższego i Rady Sędziów Ukrainy przebywającymi w Polsce na zaproszenie Sądu Najwyższego;
- 14 października 2013 r. - z SSN Martinem Vladikiem ze Słowacji w ramach „Programu wymiany sędziów” organizowanego w ramach Stowarzyszenia Prezesów Sądów Najwyższych;
- 17 października 2013 r. - z białoruskim prawnikiem Serheiem Mahonau.

Delegacje KRS odbyły:

- w dniach 3-6 kwietnia 2013 r. - roboczą wizytę na zaproszenie Najwyższej Rady Sądownictwa Republiki Rumunii;
- w dniach 20-24 maja 2013 r. - wizytę na zaproszenie Najwyższej Rady Sędziów i Prokuratorów Turcji;
- w dniach 21-23 października 2013 r. - rewizytę na zaproszenie Przewodniczącej Najwyższej Rady Sądownictwa Republiki Bułgarii.

X. Postulaty Rady co do aktualnych problemów i potrzeb wymiaru sprawiedliwości.

1. Krajowa Rada Sądownictwa – podobnie jak w latach 2010-2012 – postuluje jak najszybsze dokonanie zmian legislacyjnych przywracających asesurę sądową w sposób niewymagający nowelizacji Konstytucji RP. Projekt aktu normatywnego ponownie wprowadzający tę instytucję do ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, a także do ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przygotowany przez KRS przy znaczącym udziale Ministra Sprawiedliwości został w 2013 roku przekazany Prezydentowi RP i Prezydent skorzystał z inicjatywy ustawodawczej.⁵¹
2. Krajowa Rada Sądownictwa przypomina o zgłoszonym w informacjach o swojej działalności w latach 2008 i 2009 postulatcie przyznania jej prawa inicjatywy ustawodawczej, które umożliwiłoby wnoszenie bezpośrednio do parlamentu projektów aktów prawnych

⁵¹ Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw - druk sejmowy nr 2299

dotyczących sądownictwa i sędziów. Posiadanie przez Radę takiego prawa urzeczywistniałoby wynikającą z art. 10 ust. 1 Konstytucji RP równowagę władzy sądowniczej wobec pozostałych władz, dysponujących tym prawem, zwłaszcza w sytuacji, gdy w dalszym ciągu opinie Rady o projektach aktów normatywnych dotyczących sądownictwa nie są wysłuchiwane z należytą uwagą oraz rzadko uwzględniane.

3. Konieczne jest zdaniem KRS uchwalenie w bliskiej perspektywie czasowej nowej ustawy o ustroju sądów powszechnych. Ustawa obecnie obowiązująca, z uwagi na bardzo liczne jej nowelizacje dokonane w okresie niespełna 13 lat od jej wejścia w życie, nie jest wewnętrznie spójna i sprawia coraz większe trudności interpretacyjne zawartych w niej przepisów. Rada podjęła już wstępne prace nad projektem nowej ustawy ustrojowej.
4. Zdaniem KRS niezbędne jest „odmrożenie” już w 2015 roku płac urzędników sądowych i asystentów sędziów, które od bardzo długiego czasu nie były waloryzowane i uległy realnemu obniżeniu. Obecny poziom płac tych grup zawodowych nie gwarantuje utrzymania w sądach osób o najwyższych kwalifikacjach i, co się z tym wiąże, sprostania rosnącemu z roku na rok wpływowi spraw, a tym bardziej poprawie sprawności postępowań.
5. Już w latach 2010-2012 Krajowa Rada Sądownictwa zwracała uwagę na wadliwość modelu aplikacji sądowej stworzonego w ustawie o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. Zastrzeżenia Rady odnosiły się (i w dalszym ciągu odnoszą) głównie do kosztownej i nie przynoszącej oczekiwanych efektów aplikacji ogólnej. Dlatego Rada po raz kolejny postuluje całkowitą likwidację aplikacji ogólnej w terminie, który pozwoliłby na zaniechanie dokonywania kolejnego naboru na nią już w 2014 r. oraz stworzenie możliwości ubiegania się przez kandydatów bezpośrednio o aplikację sędziowską.
6. Rada zwraca uwagę, że w dalszym ciągu nie dokonano zmian legislacyjnych, które polegałyby na zamieszczeniu w akcie normatywnym o randze ustawy przepisów regulujących szkolenia ustawiczne sędziów i innych pracowników sądów, w szczególności zaś przepisów określających kwalifikacje i sposoby rekrutacji wykładowców prowadzących te szkolenia, a także przewidujących realny wpływ KRS na programy szkoleń i stworzenie modelu kształcenia i doskonalenia zawodowego w wymiarze sprawiedliwości.
7. Według standardów przyjmowanych w odpowiednich dokumentach Unii Europejskiej oraz Rady Europy (vide: opinie Konsultacyjnej Rady Sędziów Europejskich) instytucja zajmująca się kształceniem wstępnym kandydatów na sędziów (aplikantów sądowych) oraz szkoleniem ustawicznym sędziów pełniących służbę nie może podlegać władzy wykonawczej (np. Ministrowi Sprawiedliwości), lecz powinna być nadzorowana przez niezależny organ władzy sądowniczej. W polskim porządku prawnym takim organem jest Krajowa Rada Sądownictwa.
8. Krajowa Rada Sądownictwa uważa za konieczne – w związku z pogorszeniem jakości nabywanych towarów i usług przeznaczonych dla sądów oraz wydłużaniem się postępowań w przedmiocie udzielania na nie zamówień publicznych – ograniczenie centralnych zamówień do takich towarów i usług, które są w pełni ujednolicone we wszystkich sądach.

9. Krajowa Rada Sądownictwa postuluje zmianę rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 23 lutego 2007 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. Nr 38, poz. 249 ze zm.), która umożliwi nie tylko powoływanie rzeczników prasowych sądów (czego podstawę prawną stanowi § 30 tego aktu prawnego) ale także określi organizację biur rzeczników a przede wszystkim ustandaryzuje obsługę prasową w sądach powszechnych. Sposób pełnienia funkcji przez rzeczników prasowych sądów ma wymiar szczególny ze względu na to, że wpływa na kształtowanie wizerunku sędziów i sądów oraz całego wymiaru sprawiedliwości. Praktyka wykonywania przez poszczególnych rzeczników obowiązków w zakresie informowania społeczeństwa, za pośrednictwem środków masowego przekazu, o działalności sądów i ich orzecznictwie jest bardzo zróżnicowana i nie zawsze odpowiada obecnym potrzebom. Rzecznicy prasowi, zwłaszcza w mniejszych sądach, rzadko posiadają współpracowników, którzy służyliby pomocą w gromadzeniu i opracowywaniu materiałów pozwalających na udzielanie mediom interesujących je informacji w odpowiednim czasie. Nie wszyscy dyrektorzy sądów chcą czy też mają możliwości oddelegowania pracowników sądów do dyspozycji rzeczników prasowych nawet w ograniczonym zakresie.

Ponadto Krajowa Rada Sądownictwa zwraca się z prośbą o udzielenie pomocy w uzyskaniu (stanowiącego własność Skarbu Państwa, miasta Stołecznego Warszawy lub innych jednostek samorządu terytorialnego) budynku lub jego części, w którym mogłaby znaleźć miejsce siedziba Rady. W przeciwnym razie konieczne będzie istotne zwiększenia w planie finansowym KRS na rok 2015 oraz na lata następne środków na wydatki majątkowe, które umożliwią nabycie odpowiedniej dla potrzeb Rady nieruchomości. Krajowa Rada Sądownictwa od chwili swojego powstania nie posiada własnej siedziby. Przez pierwsze 17 lat jej agendy pozostawały w strukturze Kancelarii Prezydenta RP i tam miały swoje pomieszczenia. Od uzyskania – z dniem 1 stycznia 2007 r. – samodzielności organizacyjnej i budżetowej Rada zmuszona jest wynajmować lokal na swoją siedzibę na zasadach komercyjnych. Od ponad 6 lat siedziba KRS znajduje się w budynku SGGW w Warszawie przy ul. Rakowieckiej 30 i chociaż zaspokaja w dostatecznym stopniu jej potrzeby lokalowe to uiszczany podmiotowi wynajmującemu czynsz stanowi jeden z najpoważniejszych wydatków. Przekracza bowiem 12% rocznego budżetu Rady. Uzyskanie własnej siedziby, zwłaszcza takiej, w której znalazłoby się kilkanaście pokoi gościnnych przeznaczonych dla członków Rady stale zamieszkałych poza Warszawą pozwoliłoby na znaczne oszczędności nie tylko w zakresie wydatków ponoszonych na czynsz najmu siedziby ale również jako opłaty za hotele, z których obecnie członkowie muszą korzystać.

XI. Działalność Krajowej Rady Sądownictwa w 2013 roku – wybrane dane statystyczne

Liczba posiedzeń Rady oraz liczba podjętych uchwał

Data posiedzenia	dni	liczba uchwał (w sprawach osobowych i problemowych)
8-11 stycznia	4	110
5-8 lutego	4	100
5-8 marca	4	48
9-12 kwietnia	4	65
14-17 maja	4	61
4-7 czerwca	4	59
17-20 czerwca	4	22
11-12 lipca	2	28
16-19 lipca	4	39
10-13 września	4	58
8-11 października	4	63
5-8 listopada	4	38
3-6 grudnia	4	51
16-19 grudnia	4	30
	54	772

Dane dotyczące uchwał w sprawach osobowych przedstawiające Prezydentowi RP wnioski o powołanie do pełnienia urzędu sędziego

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
8-11 stycznia	x	x	1	x	2	5	x	x	8
5-8 lutego	x	x	1	x	11	12	x	x	24
5-8 marca	x	x	x	x	11	17	x	x	28
9-12 kwietnia	x	x	x	1	20	22	x	x	43
14-17 maja	x	3	x	7	22	12	x	x	44
4-7 czerwca	x	x	3	x	18	20	x	x	41
17-20 czerwca	x	x	1	x	5	4	1	x	11
11-12 lipca	x	x	x	x	1	6	x	x	7
16-19 lipca	x	x	6	2	4	9	x	x	21
10-13 września	x	1	x	x	9	17	x	x	27
8-11 października	x	x	x	2	6	4	x	x	12
5-8 listopada	x	x	6	3	28	x	x	x	37
3-6 grudnia	x	1	x	3	17	24	x	x	45
16-19 grudnia	x	x	x	2	4	13	x	x	19
	x	5	18	20	158	165	1	x	367

Zestawienie danych dotyczących liczby kandydatów (osób), co do których Rada podjęła uchwały o nieprzedstawieniu wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego podczas plenarnych posiedzeń

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
8-11 stycznia	x	x	3	x	3	78	x	x	84
5-8 lutego	x	x	1	x	20	258	x	x	279
5-8 marca	x	x	x	x	45	411	x	x	456
9-12 kwietnia	x	x	x	1	45	465	x	x	511
14-17 maja	x	3	x	11	32	315	x	x	361
4-7 czerwca	x	x	7	x	22	396	x	x	425
17-20 czerwca	x	x	5	x	14	88	x	x	107
11-12 lipca	x	x	x	x	x	116	x	x	116
16-19 lipca	x	x	74	x	1	194	x	x	269
10-13 września	x	3	x	x	20	301	x	x	324
8-11 października	x	x	x	6	10	103	x	x	119
5-8 listopada	x	x	55	x	109	x	x	x	164
3-6 grudnia	x	1	x	x	28	387	x	x	416
16-19 grudnia	x	x	x	x	13	331	x	x	344
	x	7	145	18	362	3443	x	x	3975

Zestawienie danych dotyczących liczby kandydatów, co do których Rada podjęła uchwały o umorzeniu postępowania

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
8-11 stycznia	x	x	x	x	2	54	x	x	56
5-8 lutego	x	x	x	x	1	16	x	x	17
5-8 marca	x	x	x	x	7	12	x	x	19
9-12 kwietnia	x	x	x	x	2	41	x	x	43
14-17 maja	x	x	x	2	16	44	x	x	62
4-7 czerwca	x	x	1	x	1	15	x	x	17
17-20 czerwca	x	x	1	x	2	1	x	x	4
11-12 lipca	x	x	x	x	x	6	x	x	6
16-19 lipca	x	x	5	x	x	3	x	x	8
10-13 września	x	x	x	x	8	22	x	x	30
8-11 października	x	x	x	x	7	2	x	x	9
5-8 listopada	x	x	6	x	45	x	x	x	51
3-6 grudnia	x	x	x	x	3	74	x	x	77
16-19 grudnia	x	x	x	x	x	26	x	x	26
	x	x	13	2	94	316	x	x	425

Zestawienie danych dotyczących liczby sędziów przeniesionych w stan spoczynku

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
8-11 stycznia	x	x	x	x	2	1	x	x	3
5-8 lutego	x	x	x	x	x	1	x	x	1
5-8 marca	x	x	x	x	1	1	x	x	2
9-12 kwietnia	x	x	x	x	x	x	x	x	x
14-17 maja	x	x	x	x	x	2	x	x	2
4-7 czerwca	x	x	x	x	2	x	x	x	2
17-20 czerwca	x	x	x	x	x	x	x	x	x
11-12 lipca	x	x	x	x	1	1	x	x	2
16-19 lipca	x	x	x	x	x	x	x	x	x
10-13 września	x	x	x	x	1	3	x	x	4
8-11 października	x	x	x	x	x	3	x	x	3
5-8 listopada	x	x	x	x	1	4	x	x	5
3-6 grudnia	x	x	x	x	1	x	x	x	1
16-19 grudnia	x	x	x	x	9	16	x	x	25
	x	x	x	x	18	32	x	x	50

Zestawienie danych dotyczących liczby sędziów, co do których zapadły uchwały KRS o odmowie przeniesienia w stan spoczynku

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
5-8 lutego	x	x	x	x	x	2	x	x	2
14-17 maja	x	x	x	x	x	1	x	x	1
11-12 lipca	x	x	x	x	x	1	x	x	1
16-19 lipca	x	x	x	x	x	1	x	x	1
	x	x	x	x	x	5	x	x	5

Odroczenie rozpoznania zgłoszeń kandydatów na sędziów

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
8-11 stycznia	x	x	x	x	x	2	x	x	2
5-8 lutego	x	x	x	x	1	x	x	x	1
5-8 marca	x	x	x	x	x	x	x	x	x
9-12 kwietnia	x	x	x	x	1	2	x	x	3
14-17 maja	x	x	x	x	2	x	x	x	2
4-7 czerwca	x	x	x	x	1	1	x	x	2
17-20 czerwca	x	x	x	x	x	x	x	x	x
11-12 lipca	x	x	x	x	x	2	x	x	2
16-19 lipca	x	x	x	x	x	x	x	x	x
10-13 września	x	x	x	x	1	2	x	x	3
8-11 października	x	x	x	x	x	x	x	x	x
5-8 listopada	x	x	x	x	x	1	x	x	1
3-6 grudnia	x	x	x	x	x	x	x	x	x
16-19 grudnia	x	x	x	x	x	x	x	x	x
	x	x	x	x	6	10	x	x	16

Zestawienie danych dotyczących uhonorowania przez KRS sędziów odchodzących w stan spoczynku i wyróżnienie medalem "Zasłużony dla Wymiaru Sprawiedliwości - Bene Merentibus Iustitiae"

Data uchwały	SN	NSA	WSA	SA	SW/SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
9 stycznia	x	3	x	x	x	x	x	x	3
8 marca	x	x	x	x	1	x	x	x	1
10 kwietnia	x	1	x	1	x	x	x	x	2
17 maja	2	x	x	x	1	2	x	x	5
20 czerwca	x	x	x	x	5	3	x	x	8
16 lipca	x	x	x	x	3	x	x	x	3
10 października	x	1	x	2	1	x	x	x	4
6 grudnia	x	10	x	x	1	x	x	x	11
	2	15	x	3	12	5	x	x	37

Zestawienie danych dotyczących odmowy uhonorowania przez KRS sędziów odchodzących w stan spoczynku medalem "Zasłużony dla Wymiaru Sprawiedliwości - Bene Merentibus Iustitiae"

Data uchwały	SN	NSA	WSA	SA	SW/SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
8 marca	x	x	x	x	1	x	x	x	1
20 czerwca	x	x	x	x	2	x	x	x	2
10 października	x	x	x	x	x	1	x	x	1
6 grudnia	x	x	x	x	x	1	x	x	1
18 grudnia	x	x	x	x	1	x	x	x	1
	x	x	x	x	4	2	x	x	6

Zestawienie danych dotyczących uchwał KRS w sprawie zastrzeżeń w przedmiocie nieuwzględnienia zastrzeżenia co do pozostawienia bez rozpatrzenia przez Prezesa Sądu zgłoszenia kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie:

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
5-8 lutego	x	x	x	x	1	17	x	x	18
9-12 kwietnia	x	x	x	x	x	3	x	x	3
4-7 czerwca	x	x	x	x	x	9	x	x	9
17-20 czerwca	x	x	x	x	x	1	x	x	1
11-12 lipca	x	x	x	x	x	2	x	x	2
10-13 września	x	x	1	x	7	1	x	x	9
8-11 października	x	x	x	x	x	2	x	x	2
3-6 grudnia	x	x	x	1	x	2	x	x	3
	x	x	1	1	8	37	x	x	47

Zestawienie danych dotyczących uchwał KRS w sprawie zastrzeżeń w przedmiocie uwzględnienia zastrzeżenia co do pozostawienia bez rozpatrzenia przez Prezesa Sądu zgłoszenia kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie:

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
5-8 marca	x	x	x	x	x	2	x	x	2
	x	x	x	x	x	2	x	x	2

Na podstawie art. 121 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych z dnia 27 lipca 2001 r. (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 427)

Zestawienie dot. złożonych przez KRS odwołań od wyroków sądów dyscyplinarnych

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
14-17 maja	x	x	x	x	1	x	x	x	1
16-19 lipca	x	x	x	x	x	2	x	x	2
5-8 listopada	x	x	x	x	x	2	x	x	2
	x	x	x	x	1	4	x	x	5

Wystąpienia KRS do Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z żądaniem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego

Data posiedzenia	SN	NSA	WSA	SA	SO	SR	WSO	WSG	Łącznie
5-8 listopada	x	x	x	x	x	1	x	x	1

Zestawienie uchwał KRS w zakresie odmowy przeprowadzenia lustracji sędziego, Sądu lub Wydziału

Data posiedzenia	liczba uchwał
8-11 stycznia	8
5-8 marca	4
9-12 kwietnia	4
11-12 lipca	3
8-11 października	14
3-6 grudnia	7
16-19 grudnia	3
	43

Sposób załatwienia przez SN odwołań kandydatów od uchwał KRS w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego

Liczba osób, które wniosły odwołania	Liczba uchwał KRS, od których złożono odwołania	Sposób załatwienia odwołań przez SN		
		oddalenie odwołania	uchylenie do ponownego rozpoznania	umorzenie postępowania
37	33	23	12	2

XII. ZESTAWIENIE STANOWISK I OPINII KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA PODJĘTYCH W 2013 R. – ZAMIESZCZONYCH NA STRONIE INTERNETOWEJ WWW.KRS.PL

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 stycznia 2013 r.

w przedmiocie komentarzy dotyczących ustnego uzasadnienia wyroku wygłoszonego przez sędziego Igora Tuleję w sprawie oskarżonego kardiochirurga Mirosława G.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2013 r.

w przedmiocie projektu o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy - Kodeks postępowania karnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2013 r.

w przedmiocie autopoprawki do poselskiego projektu ustawy – Prawo spółdzielcze.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2013 r.

w przedmiocie projektu założeń projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw, w związku z pozyskiwaniem i wykorzystywaniem danych telekomunikacyjnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2013 r. (druk sejmowy nr 256)

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2013 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych i ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2013 r. (druk sejmowy nr 988)

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o postępowaniu dyscyplinarnym wobec osób wykonujących niektóre zawody prawnicze.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2013 r. (druk sejmowy nr 945)

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 stycznia 2013 r. (druk sejmowy nr 980)
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy – Prawo spółdzielcze wraz z autopoprawką.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 lutego 2013 r.
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks spółek handlowych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 5 lutego 2013 r.
w przedmiocie senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo prasowe.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2013 r.
w przedmiocie kadencji członka zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu w przypadku przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe (art. 35 § 8c pkt 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2013 r.
w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2013 r.
w przedmiocie rządowego i poselskiego projektu dotyczącego dostosowania art. 165 § 2 i art. 1135 ustawy – Kodeks postępowania cywilnego do art. 18 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 lutego 2013 r.
w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 lutego 2013 r.
w sprawie naruszeń niezawisłości sędziów.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 lutego 2013 r.
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 marca 2013 r. (druk senacki nr 286)
w przedmiocie senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks wyborczy.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 marca 2013 r.
w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych - druk sejmowy nr 880, sprawozdanie Podkomisji Nadzwyczajnej z 7 lutego 2013 r.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 marca 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 marca 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 marca 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie – Regulamin urzędowania sądów powszechnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 marca 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie trybu wykonywania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów wojskowych.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 kwietnia 2013 r.

w przedmiocie podejmowania przez sędziów dodatkowego zatrudnienia na podstawie art. 86 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 kwietnia 2013 r.

w sprawie projektu założeń projektu ustawy o prawach konsumentów oraz o zmianie ustawy - Kodeks cywilny i innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 kwietnia 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określania stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu karnym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 kwietnia 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określania stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 kwietnia 2013 r.

w przedmiocie projektu założeń projektu ustawy o zmianie zasad ponoszenia odpowiedzialności za niektóre zachowania stanowiące wykroczenia oraz o zmianie ustawy - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 kwietnia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy - Prawo o prokuraturze - zmiany dotyczące trybu wyłaniania kandydatów na stanowisko Prokuratora Generalnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 kwietnia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 kwietnia 2013 r. (druk sejmowy nr 1048,1202)

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o postępowaniu dyscyplinarnym wobec osób wykonujących niektóre zawody prawnicze.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 kwietnia 2013 r. (druk senacki nr 320)

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo łowieckie.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 kwietnia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 kwietnia 2013 r. (druk senacki nr 286 S poprawiony)

w przedmiocie senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks wyborczy.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 kwietnia 2013 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych i ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 kwietnia 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o uzgodnieniu płci.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 kwietnia 2013 r.

w przedmiocie projektu założeń projektu ustawy - Prawo o aktach stanu cywilnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 kwietnia 2013 r. (druk sejmowy nr 1271)

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz o zmianie innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 maja 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2013 r.

w sprawie interpretacji art. 35 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2013 r.

w przedmiocie senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (druk sejmowy nr 1269).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2013 r.

w przedmiocie projektu uchwały Rady Ministrów – Regulamin pracy Rady Ministrów.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie przekazania niektórym sądom rejonowym rozpoznawania spraw z zakresu prawa pracy lub ubezpieczeń społecznych z obszarów właściwości innych sądów rejonowych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 maja 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 maja 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o postępowaniu wobec osób zaburzonych psychicznie stwarzających zagrożenie dla życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 maja 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o ułatwieniu dostępu do wykonywania niektórych zawodów regulowanych (w zakresie zmian ustawy o doradztwie podatkowym).

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 czerwca 2013 r.

w sprawie fizycznego ataku na sędziego w Sądzie Okręgowym w Warszawie.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 czerwca 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 czerwca 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 czerwca 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo zamówień publicznych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 czerwca 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 czerwca 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o ochronie lokatorów.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 czerwca 2013 r.

w sprawie wyrażania opinii przez Kolegia Sądów o osobach kandydujących na stanowisko sędziego.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 czerwca 2013 r.

w sprawie zarzutów stawianych sędziemu przez Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 czerwca 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie szczegółowości informacji umieszczonych w karcie rejestracyjnej i w zawiadomieniu.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 czerwca 2013 r. (druk sejmowy nr 1405)

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz ustawy o kontroli skarbowej.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 20 czerwca 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 lipca 2013 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze oraz ustawy o transporcie kolejowym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 lipca 2013 r.

w przedmiocie autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 lipca 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw dotyczących przekształceń własnościowych nieruchomości.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 lipca 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 lipca 2013 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o wydawaniu Monitora Sądowego i Gospodarczego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 lipca 2013 r.

w przedmiocie autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy– Kodeks karny.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 lipca 2013 r.

w przedmiocie okresu ważności dokumentów stwierdzających zdolność do pełnienia urzędu sędziego z uwagi na stan zdrowia.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2013 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, cel i innych należności pieniężnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2013 r.

w sprawie zapewnienia środków finansowych na szkolenia ustawiczne sędziów z procedury karnej.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustaw regulujących warunki dostępu do wykonywania niektórych zawodów.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 lipca 2013 r.

w przedmiocie ustawy – Prawo o prokuraturze oraz projektu ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o prokuraturze.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 lipca 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 lipca 2013 r.

dotyczące pisma Stowarzyszenia Sędziów Polskich IUSTITIA z dnia 15 czerwca 2013 r.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 16 lipca 2013 r.

w przedmiocie spełnienia warunków przez kandydata na stanowisko sędziego w sądzie rejonowym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 lipca 2013 r.

w przedmiocie dostępu do sądu dla osób niewidomych i słabo widzących.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy — Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 18 lipca 2013 r.

w przedmiocie prezydenckiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lipca 2013 r.

w sprawie budowania strategii dla wymiaru sprawiedliwości przedstawionej przez Ministra Sprawiedliwości w dniu 9 lipca 2013 r.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 września 2013 r.

dotyczące dalszego usprawnienia postępowań w sprawach powołań do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 września 2013 r.

w przedmiocie senackiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów wojewodzkich (druk senacki nr 424).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 września 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia czynności, które przy prowadzeniu i przechowywaniu ksiąg wieczystych mogą spełniać samodzielnie pracownicy sądowi.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 września 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia sądów rejonowych prowadzących księgi wieczyste oraz obszarów ich właściwości miejscowej.

**Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2013 r. (Nr WOK-020-100/13)
(druk sejmowy nr 1633)**

w przedmiocie prezydenckiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie prezydenckiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym (druk sejmowy nr 1591).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie stażu asystentckiego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie określenia zakresu danych, które winny znajdować się w karcie zgłoszenia na wolne stanowisko sędziowskie oraz treści składanych w niej oświadczeń.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (druk sejmowy nr 1656).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie odbywania aplikacji ogólnej, sędziowskiej i prokuratorskiej.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie przeprowadzania konkursu na stanowisko asystenta sędziego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu kompensacyjnym w podmiotach o szczególnym znaczeniu dla polskiego przemysłu stoczniowego.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie projektu założeń projektu ustawy o biegłych sądowych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wzorów arkuszy oceny pracy i indywidualnego planu rozwoju zawodowego sędziego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 13 września 2013 r.

w przedmiocie prezydenckiego projektu ustawy o Trybunale Konstytucyjnym (druk sejmowy nr 1590).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 października 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 października 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 1634).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 października 2013 r.

w przedmiocie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy o podatku tonazowym (druk sejmowy nr 1725).

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w sprawie wystąpienia obywatelskiego „Forum Matek Przeciw Dyskryminacji Ojców”.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny (druk sejmowy nr 1827).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie autopoprawki do projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw dotyczących przekształceń własnościowych nieruchomości.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego (druk sejmowy nr 1659).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości opłat od wniosków o wydanie przez Centralną Informację Ksiąg Wieczystych odpisów ksiąg wieczystych, wyciągów z ksiąg wieczystych i zaświadczeń o zamknięciu ksiąg wieczystych oraz od wniosku o wyszukanie ksiąg wieczystych w centralnej bazie danych ksiąg wieczystych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim oraz o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń (druk sejmowy nr 1824).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o pomocy dla działaczy opozycji demokratycznej oraz osób represjonowanych z powodów politycznych (druk senacki nr 449*).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie sposobu przygotowania przesłuchania w trybie art. 185a-185c Kodeksu postępowania karnego oraz warunków, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia przeznaczone do prowadzenia takich przesłuchań.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wzoru zawiadomienia o zmianie właściciela nieruchomości, dla której założona jest księga wieczysta oraz projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie zbioru dokumentów oraz postępowania w tych sprawach.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie projektu założeń projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie Centralnej Informacji Ksiąg Wieczystych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie projektu założeń projektu ustawy – Prawo restrukturyzacyjne.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 9 października 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 października 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 października 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny (druk sejmowy nr 1753).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 października 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o Agencji Wywiadu.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 października 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 października 2013 r.

w przedmiocie projektu założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 października 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie trybu postępowania właściwych organów w wypadku, gdy liczba osadzonych w zakładach karnych lub aresztach śledczych przekroczy w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 10 października 2013 r.

w przedmiocie statusu sędziów przeniesionych na inne miejsce służbowe w związku z reformą wprowadzoną na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 października 2012 roku w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych (Dz.U. z 2012 r., poz.1121).

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 października 2013 r.

w sprawie aktualności ocen sędziów wizytatorów wykorzystywanych w procesach nominacyjnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 października 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (druk sejmowy nr 1751).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 11 października 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (druk sejmowy nr 1820).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 listopada 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego (druk senacki nr 450).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 listopada 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz zmianie niektórych innych ustaw (etap prac Podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw - druk sejmowy nr 1639).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 listopada 2013 r.

w przedmiocie projektu założeń projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 listopada 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 listopada 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o prawach konsumenta.

Stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 3 grudnia 2013 r.

w sprawie pełnienia czynności służbowych przez sędziów, których akty przeniesienia zostały podpisane przez sekretarza stanu lub podsekretarzy stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 3 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie sposobu sporządzania i przekazywania do Krajowego Rejestru Karnego kart rejestracyjnych i zawiadomień

oraz szczególności informacji umieszczanych w karcie rejestracyjnej i w zawiadomieniu w postaci papierowej.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 3 grudnia 2013 r.

w przedmiocie autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (druk sejmowy nr 1656).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 grudnia 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej (druk senacki nr 480).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektów rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości: - zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia wzoru oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania osoby fizycznej ubiegającej się o zwolnienie od kosztów sądowych w postępowaniu cywilnym, - zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia wzoru oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania osoby fizycznej ubiegającej się o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz ustawy – Kodeks Karny (druk sejmowy nr 1958).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektów ustaw: 1) o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego; 2) o Agencji Wywiadu.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie odbywania aplikacji ogólnej, sędziowskiej i prokuratorskiej.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 grudnia 2013 r.

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (druk senacki nr 497).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (druk senacki nr 512).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 17 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz ustawy – Kodeks karny wykonawczy (druk senacki nr 509).

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o Komisji Kontroli Służb Specjalnych.

Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 grudnia 2013 r.

w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny.

XIII. SKŁAD KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

1. Antoni **GÓRSKI** - Przewodniczący Rady
Sędzia Sądu Najwyższego
2. Małgorzata **NIEZGÓDKA-MEDEK**- Wiceprzewodnicząca Rady
Sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego
3. Jarema **SAWIŃSKI** - Wiceprzewodniczący Rady
Sędzia Sądu Okręgowego w Poznaniu
Rzecznik Prasowy KRS
4. Ewa **BARNASZEWSKA** - Sędzia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
5. Marek **BIERNACKI**⁵²
Minister Sprawiedliwości
6. Łukasz **BOJARSKI** - Osoba powołana przez Prezydenta RP
7. Jan **BURY** - Poseł na Sejm RP
8. Stanisław **DĄBROWSKI** - Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
9. Barbara **GODLEWSKA-MICHALAK**
Sędzia Sądu Apelacyjnego w Warszawie
10. Katarzyna **GONERA** - Sędzia Sądu Najwyższego
11. Roman **HAUSER** - Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego
12. Andrzej **JAGIEŁŁO** – Sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach
13. Sławomir **KOPYCIŃSKI** - Poseł na Sejm RP
14. Jan **KREMER** - Sędzia Sądu Apelacyjnego w Krakowie
15. Maria **MOTYLSKA-KUCHARCZYK** - Sędzia Sądu Okręgowego w Łodzi
16. Gabriela **OTT** - Sędzia Sądu Okręgowego w Katowicach
17. Witold **PAHL**⁵³ - Poseł na Sejm RP
18. Krystyna **PAWŁOWICZ** – Poseł na Sejm RP
19. Ewa **PRENETA-AMBICKA** - Sędzia Sądu Okręgowego w Rzeszowie
20. Piotr **RACZKOWSKI** - Sędzia Wojskowego Sądu Garnizonowego w Warszawie
21. Grażyna Anna **SZTARK** - Senator RP
22. Krzysztof **WOJTASZEK** – Sędzia Sądu Okręgowego w Lublinie

⁵² od 6 maja 2013 Minister Sprawiedliwości (poprzednio funkcję Ministra Sprawiedliwości pełnił Jarosław Gowin)

⁵³ 9 października 2013 r. Sejm RP wybrał p. Witolda PAHLA na członka KRS, w miejsce p. Krzysztof Kwiatkowskiego.

23. Piotr Benedykt **ZIENTARSKI** - Senator RP
24. Janusz **ZIMNY** – Sędzia Sądu Okręgowego w Gdańsku
25. Waldemar **ŻUREK** – Sędzia Sądu Okręgowego w Krakowie

Zgodnie z Konstytucją RP kadencja wybranych członków Rady trwa 4 lata.

W związku z powołaniem przez Prezydenta RP w dniu 6 maja 2013 na stanowisko Ministra Sprawiedliwości Marka Biernackiego wygasł mandat Jarosława Gowina jako członka KRS.

W związku z wyborem posła Krzysztofa Kwiatkowskiego na stanowisko Prezesa Najwyższej Izby Kontroli i wygaśnięciem w dniu 9 sierpnia 2013 r. Jego mandatu jako Posła VII kadencji Sejmu RP – wygasło jego członkostwo w Krajowej Radzie Sądownictwa.

**PREZYDIUM
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA⁵⁴**

Sędzia Antoni GÓRSKI	–	Przewodniczący
Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK	–	Wiceprzewodnicząca
Sędzia Jarema SAWIŃSKI	–	Wiceprzewodniczący
Sędzia Ewa BARNASZEWSKA	–	Członek Rady
Sędzia Gabriela OTT	–	Członek Rady
Sędzia Piotr RACZKOWSKI	–	Członek Rady

⁵⁴ Skład Prezydium KRS wybrany w dniu 17 kwietnia 2012 r.

**Komisje stałe i problemowe Krajowej Rady Sądownictwa
wg stanu na dzień 31 grudnia 2013 r.**

STAŁE KOMISJE KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

• OGÓLNA I SZKOLEŃ

Sędzia Jan KREMER - Przewodniczący

Pan Łukasz BOJARSKI

Sędzia Katarzyna GONERA

Sędzia Gabriela OTT

Sędzia Janusz ZIMNY

Sędzia Waldemar ŻUREK

• DO SPRAW ODPOWIEDZIALNOŚCI DYSCYPLINARNEJ SĘDZIÓW

Sędzia Krzysztof WOJTASZEK - Przewodniczący

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA

Posel Jan BURY

Sędzia Andrzej JAGIEŁŁO

Sędzia Maria MOTYLSKA-KUCHARCZYK

Sędzia Gabriela OTT

Sędzia Ewa PRENETA-AMBICKA

Sędzia Piotr RACZKOWSKI

Sędzia Jarema SAWIŃSKI

Senator Grażyna Anna SZTARK

Senator Piotr Benedykt ZIENTARSKI

Sędzia Janusz ZIMNY

Sędzia Waldemar ŻUREK

• BUDŻETOWA

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA - Przewodnicząca

Posel Jan BURY

Sędzia Andrzej JAGIEŁŁO

Posel Sławomir KOPYCIŃSKI

Sędzia Jan KREMER

Sędzia Maria MOTYLSKA-KUCHARCZYK

Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK

Sędzia Gabriela OTT

Sędzia Ewa PRENETA-AMBICKA

Sędzia Piotr RACZKOWSKI

Sędzia Jarema SAWIŃSKI

Sędzia Krzysztof WOJTASZEK

Senator Piotr Benedykt ZIENTARSKI

Sędzia Janusz ZIMNY

Sędzia Waldemar ŻUREK

- DO SPRAW WIZYTACJI I LUSTRACJI

Sędzia Gabriela OTT- Przewodnicząca

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA

Sędzia Jan KREMER

Sędzia Maria MOTYLSKA-KUCHARCZYK

Sędzia Ewa PRENETA-AMBICKA

Sędzia Piotr RACZKOWSKI

Sędzia Jarema SAWIŃSKI

Sędzia Janusz ZIMNY

Sędzia Waldemar ŻUREK

- DO SPRAW ETYKI ZAWODOWEJ SĘDZIÓW

Sędzia Katarzyna GONERA - Przewodnicząca

Pan Łukasz BOJARSKI

Pierwszy Prezes SN - Stanisław DĄBROWSKI

Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK

Sędzia Jan KREMER

Sędzia Maria MOTYLSKA-KUCHARCZYK

Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK

Sędzia Gabriela OTT

Poseł Krystyna PAWŁOWICZ

Sędzia Krzysztof WOJTASZEK

Sędzia Janusz ZIMNY

Sędzia Waldemar ŻUREK

KOMISJE PROBLEMOWE KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

- KONTAKTÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK - Przewodnicząca

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA

Pan Łukasz BOJARSKI

Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK

Sędzia Katarzyna GONERA

Sędzia Ewa PRENETA-AMBICKA

Sędzia Piotr RACZKOWSKI

Sędzia Jarema SAWIŃSKI

Sędzia Janusz ZIMNY

Sędzia Waldemar ŻUREK

- **SKARG**

Sędzia Ewa PRENETA-AMBICKA - Przewodnicząca

Sędzia Gabriela OTT

Sędzia Piotr RACZKOWSKI

Sędzia Jarema SAWIŃSKI

Sędzia Krzysztof WOJTASZEK

Sędzia Janusz ZIMNY

Sędzia Waldemar ŻUREK

- **ŚRODKÓW SPOŁECZNEGO PRZEKAZU**

Sędzia Jarema SAWIŃSKI - Przewodniczący

Pan Łukasz BOJARSKI

Poseł Jan BURY

Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK

Sędzia Jan KREMER

Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK

Sędzia Ewa PRENETA-AMBICKA

Sędzia Piotr RACZKOWSKI

Sędzia Janusz ZIMNY

Sędzia Waldemar ŻUREK

- **KOMISJA BIBLIOTECZNA**

(powołana przez Prezydium KRS w dniu 11 października 2010 r.)

Sędzia Piotr RACZKOWSKI – Przewodniczący

Sędzia Barbara GODLEWSKA-MICHALAK

Sędzia Katarzyna GONERA

Sędzia Małgorzata NIEZGÓDKA-MEDEK

Sędzia Roman KĘSKA – Szef Biura KRS

- **DO SPRAW ZWIĄZANYCH Z POWSTANIEM DOMU SĘDZIEGO SENIORA**

Sędzia Ewa BARNASZEWSKA - Przewodnicząca

Sędzia Andrzej JAGIEŁŁO

Sędzia Ewa PRENETA-AMBICKA

Sędzia Piotr RACZKOWSKI

Sędzia Jarema SAWIŃSKI

Sędzia Krzysztof WOJTASZEK

Sędzia Janusz ZIMNY

Sędzia Waldemar ŻUREK

SPIS TREŚCI

I.	Ogólna charakterystyka i najważniejsze zadania Krajowej Rady Sądownictwa	3-8
II.	Priorytetowe cele Krajowej Rady Sądownictwa	8-24
	1. Dbalność o dobór najlepszych kandydatów do powołania na stanowiska sędziowskie i wyższe stanowiska sędziowskie.	8-21
	2. Starania KRS o stworzenie właściwego modelu kształcenia i doskonalenia zawodowego sędziów.	21-23
	3. Działalność Rady w zakresie zapobiegania zagrożeniom niezawisłości sędziowskiej w tym w zakresie dbałości o należyty poziom wynagrodzeń sędziowskich.	23-24
III.	Opiniowanie projektów aktów normatywnych dotyczących sądownictwa i sędziów	24-31
IV.	Sprawy z zakresu spraw dyscyplinarnych oraz etyki zawodowej	31-33
V.	Rozpatrywanie skarg i wniosków	33
VI.	Konferencje i seminaria krajowe	34
VII.	Inne wydarzenia	35
VIII.	Uhonorowanie sędziów odchodzących w stan spoczynku	36
IX.	Działalność Rady na arenie międzynarodowej	36-39
X.	Postulaty Rady co do aktualnych problemów i potrzeb wymiaru sprawiedliwości	39-41
XI.	Dane statystyczne	42-46
XII.	Zestawienie uchwał, stanowisk i opinii Krajowej Rady Sądownictwa podjętych w 2013 roku udostępnionych na stronie internetowej www.krs.pl	47-61
XIII.	Skład Krajowej Rady Sądownictwa, Prezydium i Komisji	62-66